

துவாரகர்

முஞ்சுக்
நப்புபால்
நினைவும்
எவ்விதன்

41.8
உயர்
1 PR.

முச்சுக்காற்றால்
நிறையும் வெளிகள்

துவாரகள்

திணைப்புணம் கவனிய்கு

- ❖ முச்சக்காற்றால் நினைவும் வெளிகள்
- ❖ கவிதைகள்
- ❖ ஆசிரியர் : துவாரகன்
- ❖ உரிமை : குணேஸ்வரன் ஜெயகௌரி
- ❖ முதற்பதிப்பு : ஆவணி 2008
- ❖ வெளியீடு : தினெப்புனம்
- ❖ அச்சுப் பதிப்பு : மதுரன் கிறாபிக்ள், அல்வாய்
- ❖ அட்டை அச்சாக்கம் : ஹரிகணன் பிரின்டேர்ஸ், யாழ்ப்பாணம்
- ❖ அட்டை ஓவியம் & அட்டை வடிவமைப்பு : தா. சனாதனன்
- ❖ ஓவியங்கள் : கோ.மகலாசுநாதன், தா.சனாதனன், எஸ்.ஞேசன்
- ❖ விற்பனை உரிமை : புத்தகக்கூடம் 172, இராமநாதன் வீதி,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்

Moochchukkaatraal Niraiyum Velikal

- ❖ Poems
- ❖ Author : Thuvarakan
- ❖ Copy rights : Kuneswaran Jeyagowry
- ❖ Language : Tamil
- ❖ First Edition : August 2008
- ❖ Publishers : Thinaippunam
- ❖ Printing : Mathuran Graphics & Offset Printers, Alvai
- ❖ Wrapper Printing : Harikanan Printers, Jaffna
- ❖ Cover Painting & Cover Design by : T.Shanaathan
(*'Home for my Butterflies'*)
-II- 2004 - 75 X 56cm, mixed media on paper
: K.Kailasanathan, T.Shanaathan,
S.Nesan
- ❖ Illustrations
- ❖ Selling Rights : BOOK LAB 172, Ramanathan Road, Thirunelveli,
Jaffna.
- ❖ Price Rs. :

முச்சக்காற்றால் நினைவும் வெளிகள்
துவாரகன் [1971]

இயற்சியர் குணேஸ்வரன். தொண்டமானாரு, கெந்தாவிலில் பிறந்தார். தந்தை முருகேசு ஸ்ரீமணியம். தாய் கமலாநூவி.

ஏரம்பக் கல்வியை யா/கெந்தாவில் இந்து தமிழ்க் கலைன் பாடசாலையிலும் ஒப்புக்கலைக் கல்வியை யா/தொண்டமானாரு யீரகத்தில்லை மகாவித்தியாலைத்திலும் க.பொ.த உயர்துறைத் துவாரகன் மிசன் கல்லூரியிலும் பயின்றார்.

1999 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் கலைமாணி(தமிழ் சிறப்பு) பட்டத்தைப் பெற்றார். '20ம் நாற்றான்பூல் சமுத்தியினருக்கு பலம் பெயர்ந்தவர்களின் கவிதை, புனரக்கைதைகள்' என்ற ஆய்வுக்காக பேராசிரியர் அ.சன்முகதாஸ் அவர்களின் நெறியாள்கையில் 2006 இல் முதுகத்துவமாணி (M.Phil) பட்டத்தைப் பெற்றார்.

மனைவி ஜெயகௌரி. குழந்தைகள் கலைக்கோவலன், ராதாகோவலன்.

கலை இலக்கியத்துறையில் சுற்றுமாக கொண்டவர். தங்போது யா/ அம்பன் அ.மி.த.க.பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார்.

சமர்ப்பணம்

இந்தக் காலங்களால்
காவு கொள்ளப்பட்ட
என்னிரு மாமா

நடேசன் பஞ்சலிங்கம் (1956-1990)
நடேசன் பொன்னம்பலம் (1958-2004)
நினைவுகளுக்கு!

அயீந்துரை

துமிழ்க் கவிதைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைமை உண்டு. நீண்ட நெடுய வரலாற்றிலே கவிதை காலத்திற்குக் காலம் வழவிலும் பொருளிலும் மாற்றம் பெற்று வந்துள்ளது. காலத்திற்கேற்ற வகையிலே கவிதை அமைப்பில் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளமை உண்மையே எனினும் கவிதை என்பது எப்போதும் ஒன்றுதான்.

‘உள்ளத்துள்ளது கவிதை’ என்றவன் ஒரு மகாகவி. அவனே ‘நமக்குத் தொழில் கவிதை’ என்றும் சொல்லிப்போனான். கவிஞருள் தனது சுமையைச் சுவையாக ஒருக்கி வைப்பதே கவிதையென்றும் சொல்லலாம். கவிஞருள் ஒருக்கிய சுமையை வாசகன் நெஞ்சில் நினைவில் சுமப்பான். அந்தச் சுமையே ஒரு சுகானுபாவமாக இருக்கும். கவிதை பழப்பவன் உள்ளத்தில் ஒரு அதிர்வை ஏற்படுத்துவேண்டும். அந்த அதிர்வு சம்மட்டியால் அழப்பதுபோலவும் கிருக்கலாம். மயிலிறகால் வருகுவதுபோலவும் கிருக்கலாம். நான் பழத்த கவிதைகள் பல இத்தகைய அனுபவங்களை எனக்குத் தந்ததுண்டு. கிடனால் இத்தகைய உணர்வுகளைத் தந்தவற்றை கவிதைகள் என்று என்னுகிறேன். கிடு என் தனிப்பட்ட அனுபவ வழிவந்த அபிப்பிராயம்.

கவிஞர் குணேஸ்வரன் (துவாரகன்) எமது மாணவர். அவர் மாணவனாக கிருக்கும் காலத்திலேயே ‘தேடலில்’ ஆர் வம் கொண்டவர். கேழப்பழப்பவர். பழக்குத் தேடுபவர். அவர் பிறந்து வளர்ந்த கிராமியச் சூழலும் அவரைப் ‘பழப்பித்து’ என்று கருதலாம். கிராமத்து ஒயற்கை வனப்பு மாத்திரமன்றிக் கிராமத்து வாழ்வியலும் அவரது கவிதைகளுக்கு ஊற்றுக்கால்களாக அமைந்தன எனக் கருதலாம்.

நவகவிதை படைக்கும் குணேஸ்வரன் சிறுகதைத் துறையிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். பழப்பாளியின் உள்ளத்திலே ஒரு

கஞ் பொறித்துணால் அவனுக்குக் கைகொடுக்கும் வழவத்தினேன் பெற்று அது பிரசவமாகும். சில சுகப்பிரசவமாக வெளிவரும். சில ‘முக்கித்துக்கி’ அறுவைச் சிகிச்சையாலும் வெளிவருவதுண்டு.

குணேஸ் வரனின் கவிதைகள் சுகப்பிரசவமாகவே வெளிவர்த்துள்ளன.

சமூக இயல்பை, அதன் இருப்பை, ஏற்ற இறக்கங்களை அழகுறச் சுமந்து கவிதைகளாகப் பிரசவித்துள்ளார். அவரது கவிதைகள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விடயத்தைப் பேசுகின்றன. சில வெளிப்படையாகச் சில குறியீடாகப் பேசுவதை இக்கவிதைகளைப் பழப்போர் உணர்வர். குணேஸ் வரன் கவிதையென்ற வாகனத் திலேயே பவனிவருவது நல்லது என்ற கஞ்சுகிறேன்.

எழுத்து நவகவிதை வரவுக்கு நல்வரவு கூறும் அவரது ஒக்கப்பணி சிறப்புற வாழ்த்துகிறேன்.

01.08.2008

பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா
தலைவர்,
தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

துவாரகனின் வெளிகள்

‘இந்தக் தேசத்தின் ஆத்மா துழித்துக்கொண்டிருக்கிறது’ -துவாரகன்

இதுவாய்ப்போன இந்தக் தேசத்தை ‘முச்சுக் காற்றால் நிகரமும் வெளிகள்’என எழுதிச் செல்லும் கவிதைத் தொகுதி இது.

இந்த முச்சுவெளிகளை உருவாக்கிய போர் மரணத்தை உமிழுகிறது. அது எப்பழப்பட்டது?

‘நடந்து செல்லும் வயல் வரம்புகளில் படுத்திருக்கும் பாம்புகள் போல் வீதிகளின் வெளியெங்கும் பதுங்கியிருக்கிறது மரணம்’

(இந் மரணம் சுகனம் பார்க்கிறது)

இந்த வெளியின் வாழ்வு எப்பழப்பட்டது?

‘முழுநிலவு வானில் முகங்காட்டும் போதெல்லாம் நிலகை ரசிம்பதற்கும் நாதியற்றுப் போன வாழ்வு’

(யகவீசி நடந்து)

இந்த வாழ்வனுபவம் இந்தக் கவிஞரனை ஒவ்வொரு துரும்பிலும் ஒட்டிவைத்துவிடுகிறது. சிலந்திவகை முகத்தில் மோதும் போதுகூட அது தொற்றிவிடுகிறது. அதனால் கவிஞர்

சொற்களைத் தேழப் போகவில்லை. அவை வந்து விழுகின்றன. இந்தச் சமூலக்கு வெளியே வாழ்ந்துகொண்டு போர் பற்றிப்பிழக்க வாழ்வினை (அறிதுவினால்) கவிதைகளாக்குவதிலுள்ள ஒரு கிடைவெளியை வாழ்ந்தனுபவித்து இக் கவிதைகள் நமக்கு கிளப்பிக் காட்டுகின்றன.

1996 இலிருந்து 2008 வரையான காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்ட கவிதைகள் இவை. 2002 இல் போர்நிறுத்தம் என்ற உடன்பழக்கையால் இந்தக் காலப் பகுதி கூறுபோடப்பட்டிருந்து, இப்போ மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறியிருக்கிறது. தமிழ் மக்கள் மீதான போர்கள் பற்றியதல்ல இக் கவிதை. போர் உழிந்த வாழ்வ பற்றியது. அது போரின் போது மட்டுமல்ல போர் மழச்சு அவிழ்கிறபோதும் அமைதிக்காலம் என்று வியாக்கியானப்படுத்துகிற காலத்தின் போதும் வாழ்வாதாரங்களை அது அழித்துத்தான் விட்டிருக்கிறது. அதன் ஏற்றத்தாழ்வுகளில் இக் கவிதைகளும் பயணம் செய்கின்றன.

நெருப்புக் கண்கள் கொண்ட காட்டெருமையைக் கண்டு பயந்து விலகி நின்ற காலம் போய் அதன் கண்கள் சாந்தமாய் இருப்பதையும் அது எருதுடன் பின்னைக்கப்பட்டு வயல் உழவதையும்... அதன் அருகில் நான்... என நிச்சயமற்ற தன்மையால் வரைகிறான் கவிஞர் இந்த போர் நிறுத்த காலத்தை.

இதன் உச்சங்களை தொட்டுக் காட்டும் முனைப்புகள் சில கவிதைகளின் வரிகளில் வெளிப் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக,

‘அத்மார்த்த நினைவுதான்
என்றாலும்
சில நேரங்களில் மறக்கத்தான் வேண்டும்’
[நினைவுகள்]

என அத்மார்த்தத்தை நினைவுகளால் வெல்ல முழுயாது என்றபோதும்] முயல்வதை காண்கிறோம்.

கிடேபோலவே வெள்ளவிகளுடன் வாழ்தல் கவிதையில் சாப்பிடுவதற்கு எதையாவது தேழக்கொள்ளவும் ஒளித்துக் கொள்வதற்கு ஏதாவது ஒடம் தேழக்கொள்ளவும் முழுயும் ஒரு வெள்ளவியின் வாழ்வை மனிதவாழ்வியும் மேம்பாடாகக் காண்கிறான் இவன்.

‘நான் இனி

வெளியில் வாழ்வதைவிட

வெள்ளவிகளுடன் வாழப் போகிறேன்’

(வெள்ளவிகளுடன் வாழுதல்)

‘தம் நீண்ட ரிசிலின் வின்னான

உறவுகளையும்

வெழுத்துச் சிதறுழுக்கும்

ஒரு வெழுதுவன்பட்போல்

காத்திருக்கிறது மரணம்’

(ஒரு மரணம் சந்தை ஸர்க்கிறது)

என எந்துப் புனைவுகளுமற்ற நிலைமையைல் உச்சித்துக் காட்டுகிறான் கவிஞர்.

காகம் கத்துவதைக் கூட நிசப்புத்தைக் கலைத்துவிட கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு செயலாக காண்பதும், பேயையும் வானத்தையும் பார்த்துக் குரைத்த நாய்கள் இப்போ எவ்கள் காலங்களுடன் குரைத்துக்கொண்டிருப்பதாகக் காண்பது மாக கவிதைகொள்கிறது கவிஞரின் சிந்தனை.

வரலாற்றில் தான் சிந்திப்பதை பேச எழுத சுதஞ்திரங்கள் மறுக்கப்படும் போதெல்லாம் குறியீட்டுத்தன்மையான வெளிப் படுத்தல்கள் அசல் உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டே வந்திருக்கிறது. இது கவிதையில் வரும் சொற்களின் நேரடி அர்த்தத்தைக் கடந்து கவிதை சொல்லவிலையும் பொருளின் அர்த்தத்துள் நுழை வந்தடையச் செய்கிறது. ‘மூச்சுக் காற்றால் நிறையும் வெளிகள்’ தொகுதியும் தவிர்க்கமுழுயாதுபடி இந்தக் குறியீட்டு வழுவத்துள்ளும்

போய்வருகிறது. ‘குப்பை மேட்டிலிருந்து இயலையான் விரட்டும் சொறிநாம் பற்றிய சித்திரம்’, ‘காட்டெறுமை’ போன்ற கவிதைகள் நல்ல உதாரணம். இவ்வாறு என்னும் பல கவிதைகளை ஒத்த தொகுப்பில் காட்டமுடியும். ‘புணர்ச்சி’ என்ற கவிதையை அதன் சொற்களினுடைய பயணித்தால் கவிதையில் ஏதும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதை குறியீட்டு வழவுத்துள் மாற்றிப் பார்க்கும் வாசனையின்போது வேறு பரிமாணங்கள் கிடைக்கின்றன.

பேதம், வறுமை பற்றிய சமூக சிந்தனைகளை பொத்தாம் பொதுவாகச் சொல்கிறபோது வெளிப்பாட்டில் வீச்சம் குறைந்து விடுகிறது. இந்தக் குறைபாடு மரண்பாடுகள் பற்றிய ‘உனக்கும் எனக்குமான இடைவெளி’ என்ற கவிதையில் வெற்றிகொள்ளப் பட்டிருக்கிறது.

போர்நிறுத்தும் மீண்டும் முறிக்கப்பட்டுவிட்டது. இதை ‘மீளவும் மரங்களில் தொங்கி விளையாடலாம்’ என்கிறான் கவிஞர்.

‘ஓழிய கைக்கிளில் இருந்து

கிறங்கி நடந்து

ஓடவேண்டியிருக்கிறது.

.....

எல்லாம் சரிபார்த்து முடப்பட்ட

கைப்பை

மீளவும் திறந்து திறந்து

மூடவேண்டியிருக்கிறது.

என் அடையாளங்கள் அனைத்தும்

சரியாகவே உள்ளன.

என்றாலும்

எழுக்கவும் பார்க்கவும் கைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது.

என்ன கிடு?

(மீளவும் மரங்களில் தொங்கி விளையாடலாம்)

இந்தக் கேள்வி திரும்பத் திரும்ப ஓலிக்கிறபோது பலரிடம் விரக்திநிலை தொற்றிவிடுகிறது. ‘எல்லாமே இயல்பாயுள்ளன’,

‘தூசிபழந்த சாய்மனைக் கதிரை நாட்கள்’ போன்ற கவிதைகள் இதை வெளிப்படுத்துகின்றன. மனித மனங்களை, நீண்ட யுத்தகால வாழ்வை, அதன் எச்சங்களை நாம் புரிந்துகொண்டால் ஒக்கவிதை சொல்லவரும் சேதியுடன் நாம் பயணிக்கலாம். அதுவே கவிஞரின் போக்காக மொழிபெயர்க்கப்படுவது அபத்தும். ஒக்கட்டான காலங்களிலெல்லாம் மிக நம்பிக்கையுடன் கவிதைகள் பேசுவதை ஒத்தொகுதியுள் பல இடங்களில் காணலாம். நம்பிக்கையின்மையுடன் வெளிப்படும் கவிதைகளும் நிராகரிப்புக்கு உரியன அல்ல.

கவிதையின் வெளிப்பாட்டுத் தளத்தில் சொற்சேர்க்கைகள் சிலவேளைகளில் ஒரு கவிதைபோலவே ஒடுகிவிடுகின்றன. அவ்வளவு அர்த்தத்தை அவை பொதிந்துவிடுகின்றன. ஒத்தொகுதியுள்ளும் கவிதையின் சில தழைப்புக்குள் மட்டுமன்றி, கவிதைக்குள்ளும் ‘அந்நியகால இருள்’, ‘ஒரு தொகைக் காற்று’ போன்ற சொல்லாடுமை கவிஞரிடம் விளைவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

இறுதியாக,

‘மனிதனைக் கொல்ல

சுகுனம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மரணத்துடன்

கண்களும் காதுகளும் இருந்தும்கூட

பலர்

வீதிகளில் கைகுலுக்கிக் கொள்கிறார்கள்’

(ஒரு மரணம் சுகுனம் பார்க்கிறது)

என்ற கவிஞரின் வரிகள் மீண்டும் மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது இதை எழுதும்போதுகூட!

‘இந்தக் கவிதையின் ஒத்துமா

துழத்துக்கொண்டிருக்கிறது’ என்பேன் நான்.

எவ்வுரை

என் கவிதைகள்...

இவை என் கவிதைகள். அவ்வெப்போது படைப்பு மனோ நிலை ஏற்பட்டபோதெல்லாம் எழுதியவை. கடந்த 92 நவம்பர் மல்லிகையில் பிரசுரமாகிய ‘விழிவு’ என்ற என் முதற்கவிதையுடன் இந்தப் பயணம் ஒரும்பமாகியது. அப்பொழுதிருந்து எழுதியவை களில் பிரசுரத்திற்கு ஏற்ற ஒரு தொகுதி கவிதைகளை உங்கள் முன் வைத்துள்ளேன்.

என்னைப் பாதித்தலை, நான் அறிந்தலை, என்னை சிந்திக்க வைத்தலை, என் வாசிப்பின்போது நான் பெற்ற அனுபவங்களின் அழியாகப் பிறந்தலைகளே இக்கவிதைகள்.

கவிதைகள் உணர்வினை வெளிப்படுத்துகின்ற அதே வேலை தர்க்கத்திற்கும் உட்பட்டதாக இருக்கவேண்டும் என்பதிலும் எனக்கு நம்பிக்கை உண்டு. சில சந்தர்ப்பங்களில் கட்டற்ற வெளியை நோக்கி பயணம் செய்யவும் என் கவிதைகளை அனுமதித்திருக்கிறேன். இவற்றுள் சில நேரம்யானாலை. சில குறியீடானாலை.

இந்தச் சமூக மாந்தர்களில் நானும் ஒருவன் என்ற வகையில் ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கு இருக்கக்கூடிய பலம் பலவீனங்களுடன் இக்கவிதைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன என என்றை கிறேன். இவற்றின் தரம் தரமின்கம அறிந்து ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியது வாசகர்களாகிய நீங்கள்தான்.

நான்...

பாடசாலைக் கல்வியோடு இலக்கியத்தின் மீதான எனது அந்வழும் தேடலும் ஈடுபாடும் பல்கலைக்கழகக் கல்வியில் ஒரு தெளிவான பார்வைக்கு வழிவகுத்தன. அதன் பின்னர் நண்பர்கள் பலர் ஒன்று சேர்ந்து ‘கலை இலக்கிய சாகரம்’ என்ற இலக்கிய அமைப்பில் ஒன்றியைந்து கெருடாவில் தொண்டமானாற்றில் செயற்பட்டபோது எமக்குள் பல புரிதல்கள் ஏற்படவும் வழிவகுத்தன. அதன்போதான ‘சக்தி’ சஞ்சியை வெளியிடு, என்னுர் அண்ணா சனசலூக நிலையத்தில் இயைந்து செயற்பட்டது... எல்லாம் கலை இலக்கியத்தின் மீதான விருப்பத்தைத் தூண்டக் காரணமாக அமையலாயின.

வவுனியாவில் ஆசிரியப் பணி கிடைத்தபின்னர் அப் பிரதேசத்தை என் கவிதை மனம் உள்வாங்கிய விதமும் பல கவிதைகளில் பதிவுபெற்றுள்ளன. இவ்வாறாக என் பயணத்தின் ஊடே பல தரிசனங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டன. கவிதைகள் எழுதிய போதும் அவற்றை எழுதி முழுத்து பிரசுரமானபோதும் அவை எனக்குள் ஏற்படுத்திய அனுபவ உணர்வு வெளிகள் வித்தியாசமானாலை. அவை உங்களுக்கு என்ன உணர்வினை ஏற்படுத்தும் என்பதும் உங்களைப் பொறுத்தது.

சில கவிதைகள் இதுவரை பிரசுரத்திற்கு அனுப்பப் படாதலை. அவற்கறையும் இத்தொகுப்பில் சேர்ந்துள்ளேன். பிரசுரமான கவிதைகளில் சில திருத்தங்களும் செய்துள்ளேன்.

காரணமானவர்கள்...

இத் தொகுப்பு வேலையின் போது ஆலோசனைகளை வழங்கி உதவியிருந்த விமர்சகரும் எழுத்தாளருமான அ. யேசுராசா, தமிழ்த்துறை விரிவுயர்யாளர்கள் க. அருந்தாகரன், ஈ. குமரன், இலக்கிய அந்வைலரும் எழுத்தாளருமான ச. கீருத்தினசேகரன், ஆகியோரை நன்றியுடன் நினைக்கிறேன்.

என் முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கின்ற எழுத்தாளர் தெணியான், கலாநிதி த. கலாமணி, த. துவேந்திராஜா, செ. சதானந்தன், மு.நிரத்தினம், வே. பரமானந்தம், தீ. ஒட்டவாப்பிள்ளை, சி.சோமசுந்தரம், பு. சாந்தசூபன், கி. யோகநாதன், த. சந்திரபோஸ் ஆகியோர்கள் நான் நேசிக்கும் பெரியவர்க்களையும் நன்பர்க்களையும் இந்நேரத்தில் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

நான் கேட்டபோது மனநிறைவோடு அணிந்துறையினைத் தந்துதவிய என் ஆசான் பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா அவர்களுக்கும், மிகக் குறுகியகால நட்பில் இத்தொகுப்புப் பற்றிய தனது பார்வையைப் பதிவு செய்த கவிஞர் ரவி [சுவிஸ்] அவர்களுக்கும், அதற்குக் காரணமாக இருந்த பலம்பெயர் எழுத்துகள் நன்பி றஞ்சி [சுவிஸ்] அவர்களுக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தொகுப்புக்கான அட்டைப்பட ஒவியத்தினை வரைந்து தந்துதவி வழவுமைப்பிலும் உதவிய மதிப்புக்குரிய ஒவியர் தா. சனாதனன் அவர்களுக்கும், உள் ஒவியங்களை வரைந்து தந்துதவிய முத்த ஒவியர் மதிப்புக்குரிய கோ. கைலாசநாதன் அவர்களுக்கும், தமிழ் எஸ். நேசனுக்கும் உளம் நிறைந்த நன்றி.

இக்கவியதைகளை அவ்வப்போது பிரசுரித்திருந்த பத்திரிகை, சஞ்சியக, அண்டுமலர், கவியத்த தொகுப்பு, இனையத்தள சஞ்சியக ஆகியவற்றின் ஆசிரியர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நாலினை அழகாக அச்சிட்டு நாலுநவாக்கித் தந்திருக்கும் மதுரன் கிறாமிக்ஸ் சு. மகேஸ்வரன், அட்டையை அச்சிட்ட ஹரிகணன் பிறின்டேர்ஸ் ஆகியோருக்கும் என் நன்றி.

முன்னர் நான் தொகுத்திருந்த ‘வெளிநாட்டுக் கயது’ களுக்கு மட்டுமல்லாமல் இத்தொகுப்பிலும் பிரதிகளை செவ்வை பார்ப்பதில் உதவிய சி. விமலன் அவர்களுக்கும், கவியத்திருத்திகளை அவ்வப்போது பார்த்து தன் கருத்துக்களையும்

ஆலோசனைகளையும் வழங்கி என் முயற்சிகளை ஊக்குவிக்கின்ற என் மாமா ம. கணேசலிங்கம் அவர்களுக்கும் என் நன்றி.

என் முயற்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் மூல ஊற்றாக இருக்கும் என் அப்பா, அம்மா, பெரியம்மா ஆகியோரின் அன்புக்கும், எப்போதும் என் கவியதைகளின் முதல் வாசகர்களாக இருக்கும் சகோதரர்களுக்கும், என் பிரிய ‘கொளி’க்கும், தொடர்ந்தும் எனக்கான கழாலைத் தந்து கொண்டிருக்கும் என் குரும்பத்தாருக்கும் அன்பு கலந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தினாண்புறம்

யிலிட்டி

ஷ்வாஸ்

02.08.2008

ச. குணேஸ்வரன்

[துவாரகன்]

e.mail:- mskwaran@yahoo.com

உள்ளே

குதித்தோடும் மனசு	01
நீட்சி	03
மனிதத்தைத் தேடி	04
மரம்	07
மெளனமாகவே	08
தாக்கணாங்குருவிக் கூடு	09
நினைவுகள்	11
ஞாபகம்	12
என்னாகில் நீ இல்லாதபோது	13
நானும் நாட்களும்	14
உனக்கும் எனக்குமான இடைவெளி	15
சின்னப்பு	17
பேதம்	20
யாழிப்பாணம் 2005	21
முதலு முறிய பொதிசுமக்கும் ஓட்டகங்கள்	22
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் உரையாடல்	24
எங்களுர்க் கலியாணம்	26
நெடுஞ்சாலைப் பயணம்	27
காட்டெருமை	28
எலியும் அறைணுயும் காரிக்குருவியும்	30
குந்து வெளிச்சமும் ஊழை நாட்கழும்	31
நீர்ப்பு	33
மீளவும் மரங்களில் தொங்கி விளையாடலாம்	34
வெள்ளெலிகளுடன் வாழ்தல்	36
நாய் குரைப்பு	38
என்ன விரட்டிக் கொண்டிருக்கும் தலைகள்	40
தவம்	42

மனிதர்கள் போலவே	43
எச்சம்	44
பாதிச்சவர்	46
கைவீசி நடந்து	48
அலைவும் தொலைவும்	50
ஒரு பெருந்துயரின் பாடல்	51
ஒரு மரணம் சகுனம் பார்க்கிறது	53
மழை ஓவியம்	54
கடற்கரை மட்டும்	55
குப்பை மேட்டிலிருந்து இலையான் விரட்டும்...	56
நூசி படிந்த சாய்மனைக்கதிரை நாட்கள்	58
யாரோ எங்களைக் களவாடிச் செல்கிறார்கள்	60
நானும் நானும்	62
மனிதர்கள் இல்லாத பொழுதுகள்	64
புணர்ச்சி	65
பல் நா சுவையறியாது	67
கோழி இறகும் காகங்களும்	69
கண்களைப் பற்றி எழுதுதல்	71
எல்லாமே இயல்பாயுள்ளன	73
ஸுஷ்ககாற்றால் நிறையும் வெளிகள்	74

◆◆◆

இத்தோடும் மனை,

மனசு இலேசாயிருக்கிறது.

தொட்டவெளி

ஒந்றைப் பூவரசமர் இலைகள்

கரும்பச்சை நிறத்தில் மதாளித்து

காற்றில் அசைந்தாடும்போது.

புதிநாய்ப் பிழுங்கிப் போட்ட

கோரைப் புல்லை ‘மொறுக்’ கென

ஆடுகள் கடித்து

அசைபோடும் போது.

சலசலத்தோடும் வாய்க்கால் நீரில்

முக்குளித்து எழுந்து

சிறகசைக்கும் மைனாக்களைக்

கானும் போது...

மனசு இலேசாயிருக்கிறது.

கருமேகம் குழந்த
எங்கள் வான்பரப்பின்
நீர்மலமான
இந்த அழகைக் காணும்போதெல்லாம்
சிட்டுக்குருவி மனச
விண்ணில் இறக்கை கட்டுகிறது.
இதுவே எப்போதும் வேண்டும்!

பட்டுப்போன முள்முருக்கில்
பட்டை உரித்து
காலகளில்...
பந்தாகச் சுருட்டிக் கொண்டோடும்
அந்த வால்நீண்ட
எங்கள் மாமரத்து அணில்களைக்
காணும்போதும் கூட,
இந்த மனசம்
பின்னால்
வால் முளைத்துக்
குதித்தோடி விடுகிறது.

25.12.2003

நீது

ஒவ்வொரு விடுமுறையின் பின்னரும்
எனது தூசிப்பர்ந்த அறையை
துடைப்பத்தால் சுத்தம் செய்யும்போது
தலைதெறித்து ஓடும்
சிலந்திகளும் பூச்சிகளும்
என் வாழ்வை
எனக்கே கற்பிக்கின்றன.

எட்டுக்கால் ஊன்றி
சுவர்களில் ஏறித் தப்பிக் கொள்ளவும்
கூரையின் மர இடுக்குகளில்
மறைந்து விடவும் மட்டுமே
தெரிந்தவை அவை.

வாழ்வின் நீட்சியை மோகிக்கும்
இந்த ஆத்மாவோ
நான்கு புறமும் இழுத்துக் கட்டப்பட்ட
கூரையின் படங்குபோல்
காற்றில் அலைப்பறுகிறது.

எப்போதும்போல் அல்லாமல்
என் முன்னால் வந்தமரந்து
தன் அழகாலும்...
அலையலையான வாலின் அசைவாலும்
மீண்டும் மீண்டும்
என்னைக் கவர்ந்து செல்லும்
அந்த வால்க்குருவியின்
அழகிய உலகில் சஞ்சரிக்கவே
இந்த ஆத்மா இன்னமும் பிரயாசைப்படுகிறது.
25.01.2004

ஏஞ்சித்ததைத் தேடு

யாரைத் தேடுகிறாய்?
எதைத் தேடுகிறாய்?
தேடு... தேடு... தேடிக்கொண்டேயிரு!
இரத்தக் கறை படிந்த
இந்தத் தேசத்தில்
தேடிக்கொண்டேயிரு!
முகங்களைத் தொலைத்த
உன் முதாதையரும் தேடினர்
நீயும் தேடு

கருமலைகளான இருண்ட தேசத்தில்
கலங்கரை விளக்குப் போல்
உன் விளக்கை
நன்றாக உயர்த்திப் பிடி.
துலங்க விடு
தேசத்தின் எல்லைகளை
நன்றாகக் கணக்கெடுத்துக்கொள்.

உன் அப்பன்... முப்பாட்டன்...
பதித்த பாதச் சுவடுகளும் தென்படும்.
மெதுவாக மிக மெதுவாக
உன் கால்களை எடுத்துவை.
மிதிபடும் கால்களில்
மிதிவெடிகளும் இருக்கக் கூடும்
பார்த்து நட
புதிதாய் வெட்டிய குழிகளும் இருக்கலாம்.
கல்லறைகளான மணற்திட்டுகளும்
முகங்காட்டும்
மறந்தும் தனியனாய் சென்றிடாதே
காக்கை குருவிகள் போல்;
உதவிக்கு யாரையாவது
உரத்துக் கூப்பிடு.
ஆனாலும் கவனம்
வருபவனும் கூட...

உன் உடலில்
உரம் உள்ளவரை
எங்கும் தேடிப்பார்.
வீட்டில்... வீதியோரத்தில்...
மண்ணில்... மானிகையில்....
என்ன நின்றுவிட்டாயா?
ஏன்? வாயைத் திறந்து சொல்?

மனிதனா?
அட பைத்தியமே,
மனிதமே தொலைந்த தேசத்தில்
மனிதனைத் தேடுகிறாயா?
அதோ பார்.
பாரதியின் சிட்டுக்குருவி
விடுதலை அவாசிய சிட்டுக்குருவி*
அதற்காக என்றாலும்;

இந்தத் தேசத்தின் மூலையில்
யாரோ ஒருவன்
நாலைந்து நெல்மணிகள்
தேடிக் கொண்டிருப்பான்.
நன்றியுள்ள ஜீவனுக்கு
ஒரு எழுமான் போல.

முதலில்
இந்த விளக்கை அணைத்து வை.
உன் உள்ளொளியைத் தூண்டு.
காது கொடுத்துக் கேள்.
இன்னமும்;
மனிதத்தைத் தேடி...
இந்தத் தேசத்தின் ஆத்மா
தூடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது!

* அகங்களும் முகங்களும்
கவிஞர் ச. வில்வரத்தினம்

மூடு

அந்த மரம் அமைதியாக நிற்கிறது
துளிர்த்து சிலிர்த்து
விருட்சமாகி விழுதுவிட்ட மரம்.

ஆழப்பதிந்த வேர்களுடன்
விரியமாய்
குரியக் கதிரின் வெம்மைக்கு
மாலைநேரத் தென்றல்போல்
குளிர்ச்சி தரும்
நிழல் தந்த மரம்.

மின்னற் கீற்றின் கோடுகளாக
கிளைகள் மட்டும் மிகத் தெளிவாக
பளியில் உறைந்து
மரத்துவிட்ட மரம் போலவே.
வசந்த காலத்தில்
படரும் பசுமையுடன்
சரசரக்கும் இலைகளுக்காக
இன்னமும் அந்த மரம்
அமைதியாக நிற்கிறது

வெறும் கட்டையாக அல்ல.
உயிர்ப்புடன்.
வசந்தத்தை எதிர்பார்த்தபடியே!
1998

* சுராவின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை ஓன்றின் அருட்டோர்வு

ஸௌனாஷரே...

நீண்ட நேரமாக இருந்த
நிசப்தத்தைக் கலைத்தபடி
திறந்து வைத்த யன்னலூடாக
ஒடிவந்த காற்று
விரித்து வைத்த புத்தகத்தின்
பக்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

மாமரத்திலிருந்து காய்ந்து விழுந்த
சருகுகள்...
யாரின் காலடியும் படாமல் மெளனித்திருக்க
எங்கிருந்தோ வந்த
ஒரு தொகைக் காற்று
ஒடி வரும் ஒரு குட்டிச் சிறுவனைப்போல்
எல்லாவற்றையும் அள்ளிச் செல்கிறது.
குசினி யன்னல் கம்பியூடாக உள்ளுழைந்த
சின்னஞ்சிறிய அணிற்பிள்ளை ஓன்று
சிதறுண்டு மிச்சமாயிருந்த
சோற்றுப் பருக்கைகளுக்காக
இரண்டு கால்களை ஊன்றி
எட்டிப் பார்த்தபடி
வருவதும் போவதுமாய்.

வேலியோரப் பூவரசில் இருந்து
விக்கல் எடுத்தாற்போல்
அடிக்கடி கறெந்து கொண்டு
எப்படியும் இந்த நிசப்தத்தைக் குலைத்துவிட
கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறது
காகமொன்று.

எனது நான் மட்டும்
நீண்ட நேரமாக
யாருக்கும் தெரியாமல்
என்னுடனேயே பேசிக் கொண்டிருக்கிறது.
அந்த நிசப்தத்தை குலைத்துவிடாதபடிக்கு...
மிக மெளனமாகவே!

17.08.2004

திங்கணைக்குறுவ்கூடு

அந்தப் பெருமரத்தில்
மிக இலாவகமாகத் தூங்கும்
தூக்கணாங் குருவிக் கூடுகள்.

காற்றையே எதிர்கொண்டு
வாழச் சபிக்கப்பட்டவை போல்
தூங்கும் கூடுகள் அவை

துவாரகன்

கைதேர்ந்த கலைஞரின் சித்திரத் தேர்போல்
ஓவ்வொரு தும்பாகத் தேடியெடுத்து
மரக்கொப்பரின் நுனியில்
கட்டிய கூடுகள் அவை

சாரைப்பாம்பின் முட்டை குடித்தலுக்கும்
குரங்கின் குலைத்துப் போடலுக்கும்
எட்டாமற் போனதும்
குருவிகளின் வாழ்வுப் போராட்டமே.

அந்த விழுதுகள்விட்ட
பெருமரத்தில்
தாங்கும் கூடுகளைச் சிதைத்துவிட
காற்றுடன் சல்லாபிக்கிறது
சாரைப் பாம்பு.

கூடுகளைத் தாங்கும் வலிய கிளைகளும்,
ஆழ ஊன்றிய வேர்களும் உள்ளவரை...
முடியுமா என்ன?
மரம் வலியன்.
அதன் வாழ்வோடு வாழும்
கூடுகளும் வலியன்.
ஊழிக்காலம் முடியும் வரை!
07.08.2004

நினைவுகள்

ஆழப்பதின்து விட்ட
ஆத்மார்த்த நினைவுகள்
இந்த சஞ்சாரமே
மெளனமாகும் வேளை
மெல்ல முகங்காட்டும்
நட்பின் அலைகள்
மீண்டும்
மீண்டு வரும்போது
நெஞ்சம் தத்தளிக்கும்.
பிரிவின் எல்லைகள்
வேதனையின் விம்மல்கள்
இழப்பின் துயரங்கள்
இன்னும் நினைவுகளானால்...
மீள்வது எப்படி?
ஆத்மார்த்த நினைவுதான்
என்றாலும்
சில நேரங்களில்
மறக்கத்தான் வேண்டும்.

ஞபகார

இரவின் ராகத்தை மீட்கும்
பூச்சிகளின் சில்லென்ற இரைச்சல்.
மெல்லத் திரை விலக்கி
உள்ளாம் சேர்த்து வைத்த
உன் நினைவுப் பொதியின்
முடிச்சுக்களை
அவிழ்த்துக் கொட்டுகிறது.
அவை போத்தலிலிருந்து கொட்டிய
மாபிள்களாக
நாலாபக்கமும் சிதறி வீழ்கின்றன.
உன் ஞாபகமாய் இருந்த
எல்லாத் தடங்களையும்
ஒவ்வொன்றாய்
நான் இழந்து விட்ட பின்பும் கூட;
மனிதர்களை இழந்த தெருக்கள் எல்லாம்
உனதான ஞாபகத்தில்
முச்சடைத்து முகம் புதைத்து
மனது விம்மிப் போகிறது

என்றாலும்
மிக நிதானமாக
தன் உயிர்ப்பை ஞாபகப்படுத்தும்
என் வீட்டுச்
சுவர்மணிக்கூட்டின் ஒசையைப் போல்
இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்
இயங்கும் வரை
25-10-2005

என்னூத்தல் நீ இல்லாதபோது

உன் வட்டக் கருவிழிகளின்
ஆழத்தில்
என் வார்த்தைகளைத் தொலைத்துவிட்டேன்.
தட்டுத் தடுமாறி முட்டமோதி
என் சத்தமற்ற வார்த்தைகள் எல்லாம்
உன் விழிகளுடன் பேசிவிட்டு
ஏதோ பதில்களுடன்
திரும்பி வருகின்றன.
உதட்டசைப்பால் மட்டும்
பேசிடும் வார்த்தைகளை விட
உன் விழியசைப்பால்
பேசிடும் வார்த்தைகள் அதிகமடி.
ஹானின் ஒசை
இரவில் உறங்கும் போதெல்லாம்
என் எண்ணத்தின் ஒசைகள் மட்டும்
விழித்துவிடுகின்றன.

என்னருகில் நீ இல்லாதபோதெல்லாம்
உன் வட்டக் கருவிழிகள் மட்டும்
என்னோடு... என்னருகில்... எப்போதும்...
மௌனமான பரிபாசைகளுடன்
ஏதேதோ கூறியபடியே.
204

நானும் நடக்கூர்

அந்தப் பெருவீதியின் சந்தடியிலிருந்து
நீங்கியாயிற்று
கிளை பிரிந்தோடும் ‘கிரவல்’ செம்மண் பாதை
எனது பழைய சைக்கிள் பயணம்
தனிவழிப் பயணம்
இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை
நாளைக் காலைப் பொழுதின்
கடமைக்கான பயணம்
‘ஏன் திங்கள் காலை போனால் என்ன?’
அவளின் கேள்வியூடே கலங்கிய மனது
இருமருங்கும் கிளை பிரிந்து நிற்கும்
பசிய மரங்களோடு
நீண்டு செல்லும் பாதை
என் முன்னால்
செம்மண் புழுதி கிளப்பிக் கொண்டு
தொண்டு நிறுவனமொன்றின் வாகனம்
என்னைக் கடக்கிறது.

மாலைநேர மஞ்சள் வெய்யில்
பட்டுப் போய் கிளைபிரிந்த மரத்தின் அழகை
கூடவே காட்டுகிறது
‘எப்பிடியும் வெள்ளி வந்திடவேணும்’
எனது பயணப்பையைத் தந்தபடியே கூறினாள்.
ரயில் அகப்பட்ட குருளிக் கல்லொன்று
எனது ரவுசரில் பட்டுத் தெறித்தது.
காலையில் கேட்ட
உன்னிகிருஷ்ணனின்
இனிய பாடலொன்றை ஞாபகப்படுத்துவதில்
மீண்டும் மீண்டும் நான் தோற்றுப் போகிறேன்
என்னைக் கடந்து சென்ற வாகனம்
புழுதி கிளப்பிக் கொண்டு வருகிறது
திரும்பி விட்டது போலும்.

உக்கும் ஏக்குமோன இடைவெள்

இந்த முரண்பாடுகள்
எங்கிருந்து முளைக்கின்றன என்று
எனக்குப் புரிவதேயில்லை
உன்னைக் கானும்போது
நீ... மெல்லிய புன்னகையில் இருப்பாய்
எல்லாம் வழைமயானதுதான்...
நினைத்துக் கொள்வேன்.
மின்னாமல் முழங்காமல்
மழை கொட்டினாற்போல்
நீ முரண்படத் தொடங்கி விடுவாய்
அது எங்கேயிருந்துதான் முளைக்கின்றது என
பல வேளாகளில்
எனக்குப் புரிவதேயில்லை

பத்திரிகை பார்க்கும் நேரம் சற்று நீண்டாலும்
பஸ்ஸில் நண்பியைக் கண்டு
கதைத்தாகக் கூறியதாலும் இருக்கலாம்
ஒரு புதியபொருள் வாங்கியதாலும் இருக்கலாம்
சில வேளாகளில் உனது அழைப்புக்கு
செவிசாய்க்க சற்றுத் தாமதித்த போதும் இருக்கலாம்

இந்த முரண்பாடுகள்
எந்தப் புள்ளியில் இருந்து
முளைக்கின்றன என்று
எனக்குப் புரிவதேயில்லை

மழை பெய்தபின்
மண்ணிலிருந்து முளைக்கும்
கரும் அட்டைகள் போல்;
உன் முரண்பாடுகள்
என் முன்னால் முளைத்து விடுகின்றன.
ஆனாலும்;
வந்த இடமும் தெரியாமல்
காரணமும் புரியாமல்.
திண்டாடும் போது...
உன்னை அமைதிப்படுத்துவதைத் தவிர
வேறு எதுவும் புரிவதில்லை.

முரண்பாடே எதுவெனப் புரியாமல்
எப்படிக் காரணம் கற்பிக்க முடியும்?

ஆனாலும்,
சுடு கலையாமல் இருப்பதற்காக
இந்த முரண்பாடுகளில்
அதிகமும் தீர்க்கப்பட்டு விடுகின்றன
ஏதோ ஒரு முற்றுப்புள்ளியில்
18.03.2006

தன்னைப் பூ

கந்தல் ஆடை...கலைந்த கேசம்...
கைகளிடையே கழுவும் பாத்திரம்
களங்கமில்லா நெஞ்சில்
கனத்த வாழ்வின் சுமை

எல்லையற்ற வானத்தில்
சிறகடித்து வட்டமிட்டுக் களிக்கும்
சிட்டுக்குருவி ஓன்று சிறகையிழந்தபடி...
வறண்ட மண்ணில் வேரோடிய மரத்தின்
சிலிர்ப்பற்ற பூவாக
சோபையிழந்திருக்கிறது

வசந்தத்தின் சாரலில்
சுவிக் களிக்கவேண்டிய சூயிலொன்று,
கோடை வெய்யிலில்
கோலம் கலைந்திருக்கிறது
பள்ளிவாழ்வின் பசுமையில்
துளிர்க்க வேண்டிய வாசமலர்
வறுமையின் ஏப்பத்திற்கு
வயிறு கழுவிக் கொண்டிருக்கிறது
அழகுச் சித்திரத்திற்கு
வர்ணம் பூசவேண்டிய கரங்கள்
இங்கு சிதைந்த வாழ்வுக்காக
அழகுத் தேய்க்கிறது
பேனா முனைகளின் செப்பனிட்ட வாழ்வில்...
விண்ணோக்கிய விரைவில்...
கணனியின் கடுகதியில்...

துவாரகன்

நீ மட்டும்,
வெறும் பாத்திரம் கழுவும்
பாத்திரமாகி விட்டாயா?
உனக்கு வறுமையைச் சுமக்கும் வயதல்ல
புத்தகப்பை சுமக்கும் வயது
பட்டாம்புச்சி இறக்கை கட்டும் பருவம்

வர்ணஜாலம் பார்த்து...
வடிவம் பார்த்து...
வாய்வல்லமை காட்டி...
பெற்றோரைக் கட்டி வைக்கும் பாசப் பிணைப்பை
எங்கேயம்மா தொலைய விட்டாய்?

உன் சிங்கார ஆசை
சிலிர்த்து நிற்கும் பணிப்பர்ந்த அழகு
உன் மழலைமொழி
சோதர பாசம்
துள்ளி வரும் துடிப்பு
எல்லாம்,
எங்குதான் பஞ்சாய்ப் பறந்ததம்மா?

ஸ்ரீசக்கார்த்தால் நினைவும் வெளிகள்

உன் வயதுச் சிறுமி
பள்ளிக்குத் துள்ளித் திரிகையிலே
பாதையோரத்தில்
நீ மட்டும்...
கரியவிழிக் கண்ணர்ப் படலத்தில்
கரைந்து கொண்டிருப்பாயா?
இல்லையேல்;
அடுத்த வேளைப் பசியின் வேண்டுதலுக்கு
தங்குமிடம் தேடுவாயா?

உனக்கு மட்டும் தொலைந்த வாழ்வு
இல்லாமலா போய்விடும்?
இரவும்... பகலும்...
கோடையும்... வசந்தமும்...
சிதைவும்... வாழ்வும்...
எல்லாம் இணைந்ததுதான்!
கர்ணனைக் காக்க
ஒரு தேரோட்டிபோல்...
இந்த மனிதருள்ளும்
ஒரு மனிதமுள்ளவன்

சின்னப் பூவே;
உனக்கென்று ஒரு வாழ்வு
உன் பிஞ்சக் கைகளைப் போல...
உன்னைக் காக்க
உன் தொலைந்த வாழ்வு
மீண்டும் மலரும்!

1988

பேசு

நீ எப்போதும் இப்படித்தான்
 நீ மட்டுமா? நீங்கள் எல்லோரும்தான்
 எங்கும் எதிலும் எப்போதும்
 நீரில் நிலத்தில் மண்ணில் மரத்தில்
 அத்தோடு விட்டாயா?
 கடவுளுக்குக் கூட பேதம் கற்பிக்க
 முனைந்து விட்டாய்
 மழையும் மண்ணும்
 எப்போதும் உனக்குரியதும் அல்ல
 உள்ளுயிரும் கூட ஒன்றுதான்.
 காற்றில் பியத்தெறியப்பட்ட பஞ்சாக
 எங்கும் உன் பேதத்தின் வேதனைகள்
 ஆனாலும்;
 உனக்கு மட்டுமல்ல
 எல்லோருக்கும்
 கருவறையும் கல்லறையும் ஒன்றுதானே!

25.11.1998

பாட்டுப்பள்ளு 1005

கைத்தொலைபேசி சப்பித்துப்பிய
 கிற் காட்
 வெட்டி வெட்டிப் படம் காட்டியதால்
 கழித்து விடப்பட்ட சீடி
 வாசனை முடிந்து வெளியே வீசிய
 சென்ற் போத்தல்
 உயிர்பை இழந்து கழற்றி ஏறியப்பட்ட
 போக்மன்ற் பற்றாரி
 உறிஞ்சி இழுத்து முடித்து
 காலில் நசிபடும்
 சிகரெட் அடிக்கட்டை
 வீற்றர் அளவுக்கும் உதவாத
 வெற்றுச் சாராயப்போத்தல்
 எல்லாமே முடிந்து போனவை
 தூரவீசப்பட்டவை

ஆளால்
 எல்லோரும் பார்த்திருக்க...
 இன்னமும் எங்கள் தெருக்களில்
 பரட்டைத் தலையுடன் கையேந்துகிறார்கள்
 பள்ளி செல்ல மறந்த சிறுவர்கள்.
 29.08.2005

முதல் முரிய பெந்திடக்குடும் ஒட்டகங்கள்

நாங்கள் பொதி சுமக்கும் ஓட்டகங்கள்
முதுகு முறிய பொதிசுமக்கும் ஓட்டகங்கள்

முச்சிரைக்க இமுத்துச் செல்லும்
வண்டில் மாடுகள் போல்
நாங்கள்
முதுகுமுறிய பாரம் சுமக்க தயாராய் இருக்கிறாம்

சாட்டையும் விரட்டும் இலாவகமும்
உங்களிடம் இருக்கும் வரை
நாமும் சுமந்துகொண்டே இருப்போம்

செல்லும் தூரமோ
பொதிகளின் அளவோ
எதைப் பற்றியும் நீங்கள்
கணக்கிடத் தேவையில்லை
ஏனெனில் சுமக்கப் போவது நாங்கள்தானே

ஓய்வு கிடைக்கும்போது அசைபோடவும்
நீர் கண்டபோது நிரப்பவும்
பாலைவனம் கடப்பதற்கு உம்மைச் சுமக்கவும்
நாங்கள் ஓட்டகங்கள் தயாராய் இருக்கிறாம்

இன்னமும் வானம் பார்க்கும் கூரையும்
சில்லறை பொறுக்கும் கரங்களும்
கூடவே எங்களுடன்தான்

என்றாலும் நீங்களும் நாங்களும்
சாப்பிடுவது ஒரு சாண் வயிற்றுக்குத்தானே.
04.09.2007

வண்ணத்துப்பூச்சிகள் உரையாடல்

வண்ணத்துப்பூச்சிகளின் உரையாடல்
இன்னமும் தொடர்கிறது
வானவில் நிறம் காட்டி
கலர் கலராய்ப் பறக்கும் பூச்சிகள் அவை

அப்பொழுதிருந்தே இந்த வண்ணத்துப்பூச்சிகளும்
வானவில் நிறங்களும்
இருந்ததென்றுதான் சொல்கிறார்கள்
வானவில் நிறங்கள்
மழை நீரில் அழிந்து விடும் என்றும் சொன்னார்கள்
அது பொய்
அது காலம் காலமாய் உயிர்வாழ்கிறது
வானவில் நிறங்களுடன்
இன்னமும் வாழும் போலிருக்கிறது

தனிவெள்ளை சாம்பல் சிவப்பு கறுப்பு
இன்னும் பொட்டுப்போல்
பலவண்ணப் பூச்சிகள்
ஒவ்வொன்றும்
சூட்டத்தோடு பறக்கும்போது
பார்க்க அழகுதான்

எப்போதும் ஓரினப் பூச்சிகள்
ஒன்றாகவே பறப்பதுண்டு
கலந்து தீரிவனவும் உண்டு
தேன்குடிக்கும் பூச்சிகள்
எவ்வுரும் செல்லும்
தேடித்தேடித் தேனெடுக்கும்
ஆனாலும் அவை எல்லாம்
ஒன்றாய்ப் பறந்ததும் இருந்ததும்
மிக அரிது

இந்த வண்ணத்துப்பூச்சிகளுடன்
சூர்வாள் உணர்கொம்பு கொண்டவையும்
இப்போ பறக்கத் தொடங்கிவிட்டன
அவை தம் உணர்கொம்புகளைக் காட்டிப்
பயமுறுத்துகின்றன
அவற்றுடன் இவை எப்போதும் ஓட்டியதுமில்லை
சேர்ந்து தேனெடுக்க விரும்பியதுமில்லை
ஆனாலும்... அவையிப்போ
எல்லா நிற வண்ணத்துப்பூச்சிகளையும்
நன்றாக இனங்காணத் தொடங்கிவிட்டன.
சிலவேளை;
தேனெடுக்கும் சோலைகளில் வழிமறித்து கேட்கின்றன
நிறமறிந்து...
‘ந் வானவில் நிறமா? தனித்தனி நிறமா?’ என்று
இவை எப்போதும் சொல்லிக் கொள்கின்றன
‘நாங்கள் வண்ணத்துப் பூச்சிகள்’ என்று
ஆனாலும் தனித்தனிக் குரல்களில்

வண்ணத்துப் பூச்சிகளின் கேள்வியோ
பூமியை முட்டிவிட்டது
சூர்வாள் உணர்கொம்புகளும்...
கேட்கத் தொடங்கிவிட்டால்?
மூச்ச முட்டுகிறது
செத்துவிடலாம் போலிருக்கிறது
செட்டைகளை பிடிங்கி ஏறிந்து விட்டு.
17092007110

எங்களூர்க் கல்யாணம்

எங்களூர்க் கல்யாணத்திற்கு
பெண்கள் ஆராத்தித் தட்டெடுத்து
வரிசையாய்ச் செல்வதுண்டு

காஞ்சிபுரம் முதல்
விதம் விதமாய் உடுத்தி
தலைநிறையக் கனகாம்பரம் புனைந்து
முகம் மலர்ந்த சிரிப்போடு
எங்களூர்ப் பெண்கள்
தட்டெடுத்துச் செல்வதுண்டு.
கமராக் கண்கள் கவனமாய்ப் படம்பிடிக்க
மெல்லிய வெண்துகில் மூடிய தட்டுக்களுடன்
தாலி, கூறை முதல்...
பழம் பணியாரம் கொழுக்கட்டை வரை
வரிசையாய்ப்
பெண்கள் ஏந்திச் செல்வதுண்டு
இப்போதும் அடிக்கடி
மணமக்கள், சீர்வரிசை ஏதுமற்ற
ஆராத்தித் தட்டுப்போல் வரிசைகளை
நாம் காண்பதுண்டு.
துறைமுகத்தில்
சரக்குக் கப்பல் தரித்து விட்டால்
வல்லைவெளி தாண்டி வரிசையாய்ச் செல்லும்
'லொறி' களைக் காணும்போதெல்லாம்
எங்களூர்க் கல்யாண வீடுகளே ஞாபகம்.
மிக மெதுவாக நடந்து செல்லும்
நிறைமாதக் கர்ப்பினிப் பெண்போல்
எங்களூர் லொறிகளும்
வல்லைவெளி தாண்டிச் செல்லும்

ஆனால், ஒரு வித்தியாசம்தான்!
எங்களூர்க் கல்யாண வீடுகளோ
நிச்சயித்த நாளில் நடக்கும்
லொறிகளோ...
நினைத்தவுடன் வரிசையாய்ச் செல்லும்
30.08.2000

நெடுஞ்சாலைப் பயணம்

வரிசை குலையாமல் செல்லும்
எறும்புகள்போல்
நெடுஞ்சாலையில் பயணிக்கின்றன
வாகனங்கள்

இந்த மனிதர்கள்
ஒன்றுபடும் பொழுதுகள் மிக அரிது
என்றாலும் பயணங்களில் மட்டும்
இவர்கள் ஒன்றுபட்டு விடுகிறார்கள்
பயணிகளையும் நினைவுகளையும்
நிறைத்துக் கொண்டு
ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது பஸ்

ஆசிரியர் இருவர்
தமது வேலை பற்றி விவாதிக்கின்றனர்
நீண்ட இடைவெளியின் பின்
ஹர் நினைவோடு திரும்புகிறான்
ஒரு பழைய மனிதன்
காணாமற்போன தன் பிள்ளை நினைவினாடு
தேடிச் செல்லும் முதிய தாய்
சிறையில் வாடும் மகனை
பார்க்கச் செல்லும் தகப்பன்
விபத்தில் கால் இழந்த பேத்தியை
காணச் செல்லும் பாட்டியம்மா
புதிதாக சந்திக்கும் இருவர்
தமக்குள் இப்பொழுதுதான்
அறிமுகமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்

இது எதுவும் தெரியாமல்
பஸ் ஒடிக் கொண்டிருக்கிறது
எல்லோரையும் இணைக்கிறது
அந்த நெடுஞ்சாலையும் பயணமும் மட்டுமே.
2004

காட்டெருமை

காட்டெருமைகளை
இதற்கு முன் நான் நேரே கண்டதில்லை
இப்போ
பல இடங்களில்
என் கண் முன்னால்

வெளிறிய கருமை நிறம்
இரு புறமும் கண்களைக் குத்துமாற்போல்
வளைந்த கொம்புகள்
மூச்சிரைத்தபடி,
நெருப்புப் பொறிபறக்கும் கண்களுடன்
இரண்டாகப் பிணைத்து
நீளத்தடிகளுடன்
வீதியின் குறுக்காக
சாய்த்துச் சென்றனர் இருவர்.
முழுதும் உடல் மறைத்த
சுகமான சேற்றுக் குளியலிலும்
தலை உயர்த்திய கொம்புகளுடன்

இன்னொரு முறை கண்டுள்ளேன்
ஒரு நாள் இரவு
இரண்டு சிரட்டைகளை அடித்தாற்போல்
தடதட சத்தம்
பலகைத்துண்டுகளை கழுத்தில் கோர்த்தபடி
ஒருசோடி காட்டெருமை முன்செல்ல
இரவு மேய்ச்சலுக்குச் சாய்த்துச் சென்றனர்
இருட்டிலும்
பச்சை சிவப்பு கலந்த
அதே நெருப்புக் கண்கள்

வீதியிலும் வயல் வெளிகளிலும்
விரட்டி வரும்போது
சற்றுத் தூர் நின்றே
பயத்துடன் பார்த்ததுண்டு

எருதுடன் பிணைத்த காட்டெருமைகளை
பின்னர்தான் அறிந்து கொண்டேன்.
கயிறுபோட்டுப் பிடித்து
கட்டிப்போட்டு
கலப்பையில் பூட்டி
இன்று வயல் உழுகிறது
எருதுடன் காட்டெருமை

இப்போ
நெருப்பை உமிழும்
அதன் கண்களைக் காணவில்லை
மிகச் சாந்தமாக...
அதன் அருகில் நான்.
204

எல்லாம் அறகணையும் கங்கறுவியும்

எலி வெட்டிய

உடுத்தமுடியாத சாறம்

எனது படுக்கையின் முதுகில் கிடக்கிறது

புதிதாய்ப் போட்ட

சீமென்ட் தரையென்பதால்

அறையின் மூலையில் சிறிது மணல்போட்டு

அதன்மேல் வட்டத் தகரத்தில்

மூன்று கல் வைத்து

தேநீர் போட

ஒரு சமையலறை தயார்

திறந்த கதவினாடாக

வெய்யில் வெக்கையும் காற்றும்

வந்து முகத்தில் அடிக்கும்

கூரை மரத்தின்

சுவர் இடுக்குகளில் இருந்து புணர்ந்து

சத்தமிட்டு ஓடி

என் நித்திரை குழப்பும் எலிகள்

இடையிடையே இறங்கி வந்து

என் கால் விரல்களையும் கடித்துப்போகும்.

அடுப்புக்கல் தகரத்தின் கீழிருந்து

அறணை ஒன்று

என் கால் நக்கிச் செல்ல

நேரம் பார்த்திருக்கும்.

கரிக்குருவிகள் இரண்டு

எந்நேரமும் திட்டிக் கொட்டினாற்போல்

யன்னல் ஓரத்தில் வந்தமரும்

என் தலையணையின் அருகில்

படிப்பதற்காய் விரித்து வைத்த புத்தகங்கள்

காற்றில் பட்படக்கின்றன

நித்திரையில்;

எலியும் அறணையும் கரிக்குருவியும் மாத்திரம்

வந்து போயிருக்க வேண்டும்.

09032007

இடப்பு வெர்ச்சமும் ஒன்றை நாடகமும்

குருட்டு வெளிச்சமும்

ஊமை நாடகமும்

இந்த ஊர்கள் எங்குமே ஏற்றவைதான்

மௌனமாகும் இரவுகளில்

மனங்களும் முக்காடு போட்டபடி...

புரியாத பீதிகள் பித்துக்களாக்கும்

கதவுகள் இடைவெளியின்றி இறுகிக் கொள்ளும்

யன்னல்களும் காற்றுக்குத் தடைவிதிக்கும்

செல்லத்துரையர் வீட்டுச் சிறுநாய் குரைத்தாலும்

சிற்றெறும்பு கலைந்தாற்போல்

சிந்தனைகள் சிதறும்

விடியும் பொழுதின் நினைவுடன்
பாதி விழிகளின் துயிலில்
ஓரிரு சட்சடப்பு...
மீண்டும் கணப்பை மூட்டும்
நாடி நூற்புகள்
நத்தின் ஒலத்தில் நலிந்து கொள்ள
மீதமிருக்கும் அந்நியகால இருளில்
மருண்ட வாழ்வு
மீண்டும் விழித்துக் கொள்ளும்

இந்த ஊரும் ஒழுங்கையும்
என்றுமே இப்படித்தான்!
குருட்டு வெளிச்சமும்... ஊமை நாடகமும்...
26.11.1997

தீர்ப்பு

இது நிச்சயிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு
நீ ஏற்றுக் கொண்டாலும்
அல்லாவிட்டாலும்
அவ்வாறே.
சக்தியில் புதைந்த
கால்களில் நெடில் போலவே.
எனது நானால் கூட
நிச்சயிக்க முடியாத நிலையில்
அடையாளம் இடவும்
'ஆ' வெனவும் 'ஓ' வெனவும்
குத்திரக் கிணற்று மாடுகள் போல்
மீண்டும் மீண்டும் சுற்றிவரவும்
ஏற்றவைதான்.
சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப
பல்லிளித்துத் தப்பிவிடும்
குட்டிநாய்கள் போலவும்
வாழ்வியல் அனுபவங்கள்.

இன்னமும்
நீ ஏற்றுக் கொண்டாலும்
அல்லாவிட்டாலும்
இது
நிச்சயிக்கப்பட்ட தீர்ப்புத்தான்!
1998

ரீவெற் மஹங்கவல் தூங்க விளையாடலாற்

எப்போதோ முடிந்திருக்க வேண்டியது
இன்னமும் தொடர்கிறது

ஒடிய சைக்கிளில் இருந்து
இறங்கி நடந்து
உடவேண்டியிருக்கிறது
போட்ட தொப்பி
கழற்றிப் போடவேண்டியிருக்கிறது
எல்லாம் சரிபார்த்து மூடப்பட்ட
கைப்பை
மீளவும் திறந்து திறந்து
மூடவேண்டியிருக்கிறது

என் அடையாளங்கள் அனைத்தும்
சரியாகவே உள்ளன
என்றாலும்
எடுக்கவும் பார்க்கவும் வைக்கவும் வேண்டியிருக்கிறது
என்ன இது?
மீளவும் மீளவும்
ஆரியமாலா ஆரியமாலா பாட்டுப்போல்
கீறிக்கொண்டேயிருக்கிறது:

குரங்கு மனிதனாகி
மனிதன் குரங்குகளாகும் காலங்கள் எங்களதோ?
இப்படியே போனால்
மரங்களில் தொங்கி விளையாடவேண்டியதுதான்
மீளவும் மீளவும் குரங்குகள்போல!

171020070715

வெள்ளேல்களுடன் வாழ்தல்

நாயுருவியும் ஆமணக்கும்
சடைத்து நின்ற
பற்றை மண்மேட்டில் வாழும்
வெள்ளேலியை ஒருமுறை சந்தித்தேன்

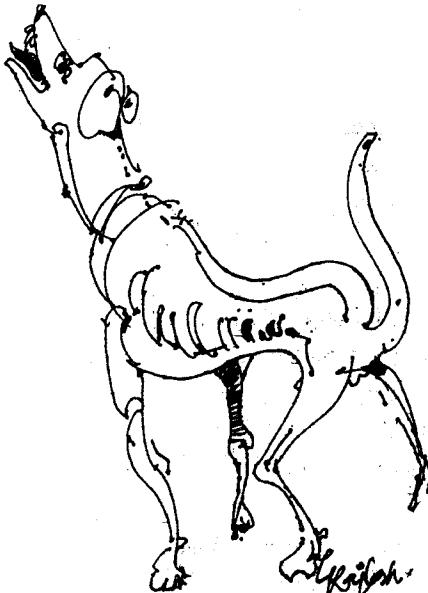
எனக்குப் பிடித்த
இரத்தநிற நாகதாளிப்பழத்தை
முள்ளக்கி
நட்சத்திரக்கொட்டை நீக்கி
சாப்பிட்டநேரம்
அந்த வெள்ளேலி
என்னை, தன் வளைக்கு அழைத்துச் சென்றது
நானும் ஓர் எலியாகிச் சென்றேன்

அழகாள வளைகள்
சேமித்த தானியங்கள்
புசிப்பதற்கு கொட்டைகள் கிழங்குகள்
கூடிக்குலாவ பெட்டை எலிகள்
ஒரு சோலியுமில்லை

எனக்கும்கூட...
புல்லாந்திப்பழும் கோரைக்கிழங்கு
கொவ்வைப்பழும் நன்னாரிவேர்
எல்லாமே பிடிக்கும்.
'வசதியென்றால்
பக்கத்துத் தோட்டங்களில்
மரவள்ளிக்கிழங்குகள்
தோண்டியும் திண்ணலாம் வா' என்றது.
மனிதர்களும் பாம்புகளும் வந்தால்...
ஒளிந்திருக்க
வேறு வளைகளும் உண்டென்று கூறியது.

நான் இனி
வெளியில் வாழ்வதைவிட
வெள்ளேலிகளுடன் வாழப் போகிறேன்

பழங்கள்
கொட்டைகள்
கிழங்குகள்
வளைகள்
வெள்ளேலிகள்
எல்லாமே எனக்குப்
பிடித்துப் போயிற்று.
2006

நாய் துறைப்பு

இந்த நாய்கள்

எப்போதும் குரைத்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன
இரவு பகல் நடுச்சாமம்
எந்நேரமும் நாய் குரைப்பு

எக்கணத்திலோ

எப்பொழுதிலோ
வரப்போகின்ற சாவுக்கே
கலங்காத நாங்கள்
இந்த நாய் குரைப்புக்களுக்கு மட்டும்
கலங்க வேண்டியிருக்கிறது
மார்கழி மாதத்துக் கூதற் குளிர்கால நடுக்கம்போல்
ஒரு முதியவரின் தளர்வைப்போல்
எல்லாமே இந்த நாய்குரைப்புக் காலங்களில்
முளைத்து விடுகின்றன

அந்தக் காலங்களில்...

இந்த நாய்கள்
சுடலையிலிருந்து
புளியமரங்களிலிருந்து
நடந்து சென்ற பேய்களைப் பார்த்தும்
வானத்தைப் பார்த்தும்
கூரையைப் பார்த்தும்
குரைத்த காலங்கள் போய்விட்டதாக
என் அம்மாச்சி சொன்னது ஞாபகம்.
இப்போ

எங்கள் காலங்களுடன்
குரைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன

மழைபெய்து ஓய்ந்த

மந்தார வேளைகளில்தான்
தடிகளுடலும் வேட்டைநாய்களுடலும்
எங்களுர் மனிதர்கள்
முயல் வேட்டைக்குப் புறப்படுவார்கள்
அந்தக் காலங்கள் கறங்குபோல் கழன்று
இப்போதும் திரும்பிவிட்டனபோலும்

இறந்த காலங்களும்

நிகழ்காலங்களும்
எதுவெனப் புரியாமல்
விறுவிறுவென வலிக்கும் தேள்கழிபோல்
என் மூளைக்குள் எல்லாமே குழம்பிப்போயுள்ளது

இப்போ

இந்த நாய்கள்
குரைக்காது கழித்து விட்டாற்கூடப்
போதுமாயிருக்கிறது
அப்பொதாவது
தொப்புளைச் சுற்றி
ஊசியைப் போட்டாவது தப்பிக்கொள்ளலாம்.
27/07/2007/08/15

என்கை விரட்டிக் கொண்டிடுக்கும்
தலைகள்

இந்தத் தலைகள்
எப்போதும்
என்னை விரட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன

தனியே வெட்டி எடுக்கப்பட்ட தலைகளுக்கு
சீப்புக் கொண்டு
எந்த ஸ்ரைலிலும்
என் கனவுகளில்
நன்றாக வாரிவிட முடிகிறது

தளர்ந்து... இறுகி...
தனியே வந்து விழும்
உறுப்புக்கள் ஓவ்வொன்றும்
என் கைப்பைக்குள்
பத்திரமாக இருக்கின்றன
தனியே வெட்டி எடுக்கப்பட்ட
ஒரு ஆட்டின் தலைபோலவே

துணிக்கடைகளின் முன்னால்
மொடல் உருவங்கள்
எடுப்பான தோற்றும்தான்
என்றாலும்;
அந்தத் தலைகள் மட்டும்
தனியே தொங்கிக் கொண்டிருத்தல்
இறைச்சிக் கடையில்
இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட
கொழுவி விட்ட இறைச்சித் துண்டங்களாக
எனக்குள் உருக்கொள்கின்றன

மேக்கப்காரன் கூட;
மேசையில் வைத்த
பிளாஸ்ரிக் மொட்டைத் தலைகளுக்கு
விதம்விதமாக முடி வைத்து
மாற்றி மாற்றிப் போட்டு அழகு பார்க்கிறான்

தலைக்கு மட்டும் சம்பூ வைத்து
குனிந்து நின்று
தலை கழுவதல் தரித்திரமென்று
யானோ சொன்னது ஞாபகம் வர
வீதிகளும், கடைகளும், மேக்கப்காரர்களும்
என்னை விரட்டுவதாக உணர்கிறேன்.
206

தவா

வெண்ணிலா துயிலெழுப்பும்
மெல்லெனவே தென்றல் கூடும்
புட்குலங்கள் அமைதியாகும்
ஆற்றோடை மெளனமாகும்
நீலவான வெண்பஞ்சம்
மெதுவாக சென்றொதுங்கும்.

ஒங்கார ஓசைகூட
ஒடி ஒதுங்கையிலே
மெளனத் தவமியற்றும்
உள்ளம்தான் எத்தனை?
தனிமையில் தனித்திருந்து
தரணியானும் பதியவனை
மனித மனங்கள்
உச்சாடனம் செய்யும்
புரியாத இரவுகளில்...
வாழ்வினை அசைபோடும்
பிரிந்தவர் தொலைந்தவர்
இழந்தவை இருப்பவை
இன்னும்...
இவர்கள் மெளனத் தவமியற்றும்
முனிவர்கள்.

03.12.1996

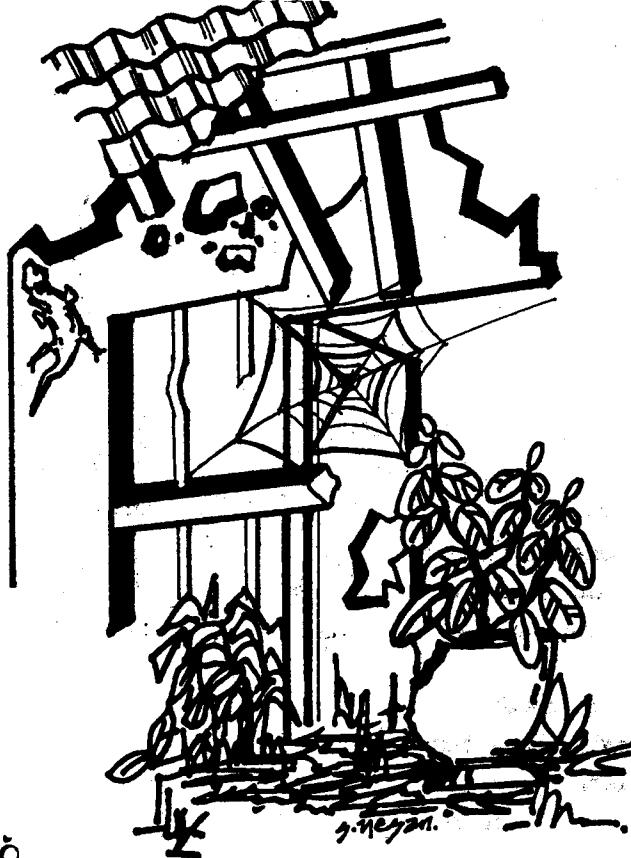
ஏந்திர்ஜன் போலைவு

சிலர் சிரிக்கிறார்கள்
இன்னைலையே விழுங்கி
ஏப்பம் விட்ட வாயால்
மனிதர்கள் போலவே

சில நேரங்களில்
கடதாசிப் பூக்கள் போல்
பொம்மை முகம் பூட்டி
பொய்ம்மை முகம் காட்டி
சரமற்ற நெஞ்சுடன்

சுவலில் வரைந்த ஓவியாக
வெறும் பற்களைக் காட்டி
இன்னமும் சிரித்தபடியே!
மணமற்ற பூவாக...
நீரற்ற பயிராக...

இவர்கள்
மனிதத்தை இழந்த
மனிதர்கள் போலவே.
16.01.1998

ஏஷ்ஹார்

சள்ளம் பட்ட கவர்
சிதைந்த யள்ளல்
பாதிக்கதவு
முறிந்து விழக் காத்திருக்கும்
சலாகை மரங்கள்
தன் இஷ்டம்போல் உடைந்து சிதறிய
ஓட்டுத் துண்டுகள்
வெட்டியெறிந்த துணிகளாக
கண்ணாடித் துண்டுகள்

கால் படாத நிலத்தில்
பரவிப் படரும் நெருஞ்சி மூட்கள்
குறோட்டன் சாடி உடைவினுாக
எட்டிப் பார்க்கும் ஏருக்கலஞ் செடிகள்
இன்றெந்த வலைப்பின்னல் போல
சிலந்தி வலைகள்
எல்லாம்;
எங்கள் பரிணாம வாழ்வின்
எச்சங்கள்தான்!

என்றாலும்
உடைந்த வீடுகளில்
உயிர்கள் இல்லையென்று
யார் சொன்னது?
அந்தச் சுவர்களில் ஓட்டிக் கொண்ட
பல்லிகளைப் பாருங்கள்
அவை இன்னமும் உயிர்வாழ்கின்றன
மிகுந்த நம்பிக்கையுடனே!

1998

பங்குத்திலார்

அந்தப் பாதிச் சுவரைக் காணும் போதெல்லாம்
என் பாதம் பதிந்த சுவடுகளே
இன்னும் நினைவுகளாகும்
முட்கம்பியும் மண்முடையும்
முன்னால் முட்டுக் கொடுத்தபடி
காத்திருக்கும்
நட்டு வைத்த கட்டைகளாக
நாலு பனங்குற்றி நல்வரவு கூறிநிற்கும்

விடிகாலை வேளையிலே
பூவெடுக்கும் பையன்
கொக்கித் தடியோடு
தேமா மரத்தின்
தூரத்துக் கொப்பு வளைத்து
சூடை நிரப்பி
கோயிற் கதைகூறிச் செல்வான்

தாத்தா பொழுது போகவேள
முற்றத்துப் புல் பூண்டுகளை
தலை காட்ட விட்டால்
பழங்கதை கூறியதூயிருக்க...
வேப்பம் பூவுதிர
அணிற்பிள்ளைகள் சுவாரி விடும்.
'கோடையில் நான்மூரு'
முள்முருக்கமரம் செந்நிறப் பூக்களுடன்
'நல்லூர்த் திருவிழாவில் இளக்கள்' போல்
சிரிக்கும் ஒவி கேட்டு
புலுணிகள் வந்து
புதுவேதம் பாடும்.
தலைவாசற் கதிரையில் குந்தியிருந்து
நோட்டுப் புதினம் பார்த்த நினைவுகள்
இப்போ; வீட்டு முற்றம் கற்றிப்
புலமண்டிப் பாழ்டைந்த கிணறுபோல்!
குட்டிச் சுவர்கள் மட்டும்
எச்சங்களாகி எட்டிப் பார்த்தபடி...
இன்னமும்;
அந்தப் பாதிச்சுவரைக் காணும் போதெல்லாம்
எருக்கலையும் நாடியருவியும்
என்னைப் பார்த்துப் பல்லினித்தபடியே!

1988

என் கைகள் இரண்டும்
வீசி நடந்து தொலைத்து விட்டேன்
இன்றுவரையும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்

பணம்... பொருள்
இதயம் கூடத் தொலைப்பதற்குரியதே.
என் முச்சுக் காற்றின் முன்னால்
இவை சிறுதுளி
நான் தொலைத்து விட்டேன்
தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்
வெண்மணற் பரப்பில் வீழ்ந்து மறைந்து விட்ட
வெள்ளிக் காசுகள் போல்;
என் கைகள் இரண்டும் வீசி நடந்து
தொலைத்து விட்டேன்

துலாக்கயிறு அறுந்து
ஆழ்கிணற்றில் அமிழ்ந்தாலும்
தூண்டியிட்டு எடுத்திடலாம்
ஆனால்,
இது தூண்டியிட்ட வாழ்வு
முழுநிலவு வானில்
முகங் காட்டும் போதெல்லாம்
நிலவை ரசிப்பதற்கும்
நாதியற்றுப் போன வாழ்வு

நிலவை... உறவை... உலகை...
அறிந்தவனும் அறிஞனாகலாம் ஞானியாகலாம்
அறியாதிருப்பதும் முட்டாள்த்தனமல்ல
பிஞ்சுப் பருவம் கூட...
அறியாப் பருவம்தான்

ஆம்; நான் தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்
எப்போதோ தொலைத்துவிட்ட
என் பிஞ்சுப் பருவத்தின்
நினைவறியா நாட்களை!

16.08.2000

இலைவுற் தெலைவுற்

நாங்கள் நடக்கிறோம்
 கண்ணுக்குத் தெரியும் திசை யோக்கி
 கால்களும் கைகளும் சோர
 சுமக்க முடியாத பாரங்களைச்
 சமந்தபடியே நடக்கிறோம்

முட்புதர்களையும்
 முகத்தில் முட்டிக் கொள்ளும்
 சிலந்தி வலைகளையும்
 விலக்கியபடியே நடக்கிறோம்

இடையிடையே
 உப்பு வெளிக் காற்றும்
 கந்தக நெடி பரவும் மனத்தினையும்
 எதிர் கொண்டபடியே

எங்கள் பயணமெங்கும்
 கசாப்புக் கடைக்காரன் வீசியெறிந்த
 எலும்புத் துண்டங்களாக
 எச்சங்கள் தென்பட்டன

ஆனாலும் நாங்கள் நடக்கிறோம்
 நிரந்தரத் தரிப்பிடத்தைத் தேடி
 மிகுந்த நம்பிக்கையுடனே!

20.5.2022

ஒடு பெடுஞ்சியர்கள் பகல்

அலைக்ரிய உன் மடியில்
 துள்ளிவரும் வெண்ணுறையில்
 நெஞ்சம் மகிழ்ந்திருந்தோம்
 அன்று மட்டும் நீ
 பெரும்பாவம் செய்துவிட்டாய்

பால்குடிக்கும் பாலகரை
 உன் நீர்குடித்து
 மடிய வைத்தாய்
 என் உறவு என்று
 இறுகப் பற்றிய கரங்களைப்
 பறித்துச் சென்றாய்
 சோதரரை அடித்துச் சென்று
 சுவாலே மோதிக் கொள்றாய்
 தள்ளாடும் வேளையிலே
 தரையிலே உருட்டிச் சூய்த்தாய்
 உன்னை
 எப்பாடி மன்னித்தல் கூடும்?

நிரையாய்... குவியலாய்...
 உருவழிந்த உடல்களுடன்
 ஓலமிட்டு அழுகின்றோம்
 டிரக்டரில் ஏற்றியே
 கல் மண் கொட்டினாற்போல்
 குழிகளில் கொட்ட வைத்த
 பெருந்துயர்தான் என்ன?

போரையே தோற்கடித்து
 உயிர்குடித்த மயக்கத்தில்
 கிறங்கிப் போடுள்ளாய்
 உன்னை என் வாயால்
 வாழ்த்தவா போகிறேன்?
 உன் முகத்தில் உமிழுந்து
 சபித்துக் கொட்டுகிறேன்
 ஏ...கடல் அரக்கியே
 சபித்துக் கொட்டுகிறேன்.

30.12.2004

ஓடு டாண்டு சுழனைப் பஸ்த்தாது

நடந்து செல்லும் வயல் வரம்புகளில்
 படுத்திருக்கும் பாம்புகள்போல்
 வீதிகளின் வெளியெங்கும்
 பதாங்கியிருக்கிறது மரணம்

கலகலப்பான மழலைக் குரல்களையும்
 தம் நீண்ட பிரிவின் பின்னான
 உறவுகளையும்
 தம் கடமை முடிக்க விரையும்
 எல்லோரையும் தோற்கடித்து
 வெடித்துச் சிதறாக்கும்
 ஒரு வெடிகுண்டைப்போல்
 காத்திருக்கிறது மரணம்

பெரு வீதிகளிலும்
 சந்திகளிலும்
 ஓழுங்கைகளிலும்
 பாலங்களுக்கு அடியிலும்
 பதாங்கியிருந்து...
 தன் இரத்தம் குடிக்கும் கோரப்பற்களுடன்
 பினம் தின்னும் கழுகுபோல்
 எங்கும் காத்திருக்கிறது.

மனிதனைக் கொல்ல
 சகுனம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் மரணத்துடன்
 கண்களும் காதுகளும் இருந்தும்கூட
 பலர்
 வீதிகளில் கைகுலுக்கிக் கொள்கிறார்கள்.
 2004

கடற்கரை முடுங்

மறை ஒவியர்

என் கால்களைச் சுற்றி
வட்டமிட்டு ஒடுக்கிறது
மழை விட்டுச் சென்ற ஓவியம்

கால்களில் குழைந்து
மர இடுக்குகளில் சிலிர்த்து
இலைகளில் பளிச்சிட்டு
மண்ணில் உள்ளொடுங்கி
ஒடுக்கிறது
மழை விட்டுச் சென்ற ஓவியம்

எந்தனுர்க் குளம் நிரப்பி
ஊருக்கு அழகு செய்த
மழை இதுதான்
பின்னர் வாழைத்தோட்டத்துள் புகுந்து
வேரை சுரமாக்கியதும் இந்த மழைதான்
ஆணாலும்;
ஒருபொழுது வானத்தில் பறந்து வந்த
தூதவின் பார்வையால்
மேகம் பார்க்கத் தொடங்கிய விட்டில்
இந்த மழை கொட்டும் போதெல்லாம்
விட்டுக்குள்ளே வரையப்படுகின்றன
மழை தூஷிய ஓவியங்கள்

தூதவின் காருண்யம் தான்
என்னவென்பது?
இன்னமும்... எல்லாமுமாக...

205

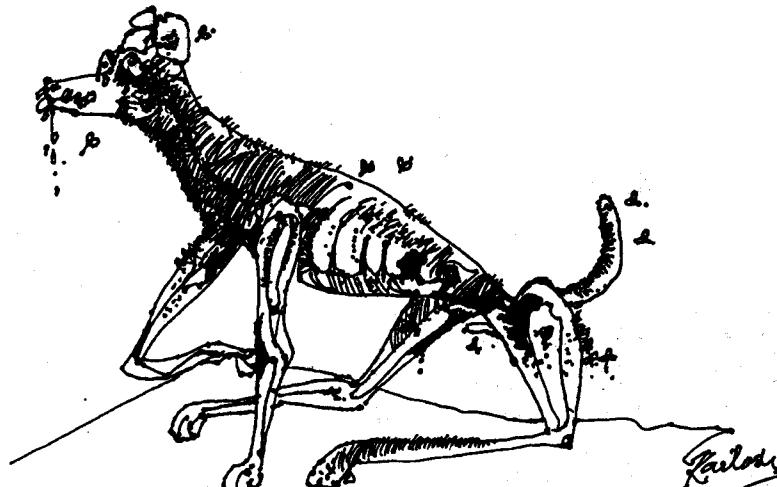
எனக்கு இன்னமும் ஞாபகம் இருக்கிறது
ஒவ்வொரு ஞாயிறு மாலையும்
மாதா கோயில் கடற்கரை மணலில்
நடந்து திரிந்து
சிப்பிகள் பொறுக்கியது

அந்த ஒற்றைக் கட்டுமரமும்
குவியல் வலைகளுடன் குடிசையும் கூட
எனக்கு நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது

மணலில் கால்கள் புதைய
சிப்பிகள் கிண்டியெடுத்து
என் உள்ளங்கை இரண்டும்
சேர்த்துக் குலுக்கும்போது
தயங்கித் தயங்கி வற்றாள்
அந்தச் சிறுமி
சிநேக சிரிப்புடன்
தன் சட்டைப் பையில் இருந்து
இன்னமும் எனக்குச் சிப்பிகள் தந்தாள்

ஒரு பொழுது
கடலைவிட்டு விதிக்கு வர
ஆசைப்பட்ட அஸலகள்
ஒரு கடற்கொள்ளையுள்ளோல்
கூரையே கொள்ளையுடத்துத் திரும்பின

அந்த ஒற்றைக் கட்டுமரமும்
குவியல் வலைகளுடன் குடிசையும்
எனக்குச் சிப்பிகள் தந்த
சிநேகிதியும் இல்லை.
கடற்கரை மட்டும் அப்படியே!
01.01.2005

இப்பை சேட்டீல்நுந்து இலையான்
ஏட்டும் சொந்தாய் பற்றிய தத்துவம்...

கழிவுகள் கொட்டும் குப்பை மேட்டில்
குடியிருக்கிறது சொற்றாய் ஒன்று

அழுகிய... அருவருப்பான...
சக்குமணம் விரட்டும்
குப்பை மேட்டில்
கண்களில் பீஸை வழிய
பிப்ந்து தொங்கும் புண்களில்
இலையான்கள் மொய்க்க
குடியிருக்கிறது சொற்றாய் ஒன்று

பச்சைப்புல் படர்ந்த

மழை நீரோடி அழகாக்கிய மண்ணில்
அழகான சடைத்த குட்டியாய்
வாலாட்டி
வளைந்து நெளிந்து
வருபவர் முகம் பார்த்து
பல கதைகள் கூறிய
அழகான நாட்கள்
அதன் இறந்த காலமானது

காலம் விரட்ட

கதிகலாங்கி ஓடியோடி
வாழ்வின் எல்லையாகிப்போன
விரட்டலின் ஓரமாகிப்போன
இந்தக் குப்பை மேட்டில்
தவமிருக்கிறது

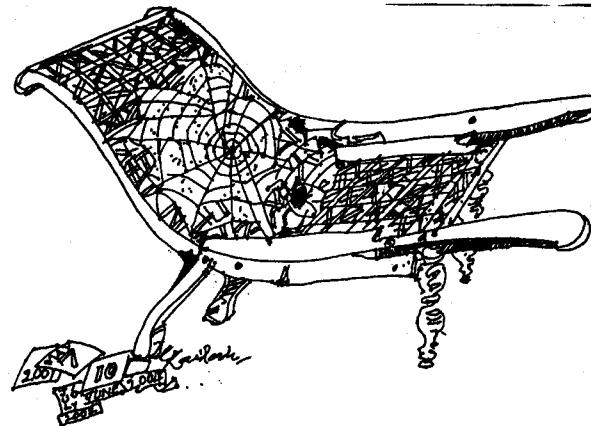
என்றாவது ஒருநாள்

இந்தக் குப்பை கொட்டல்
இல்லாதுபோனால்
அதற்கு இளமுயிர்ப்புப் பெறும்
நம்பிக்கை தானும் உள்ளதோ?
யாருக்குத் தெரியும்?

எலும்புகள் வெளித்தெரிய

நடக்க முடியாத பலவீனத்தோடு
விரட்டலின் ஓரத்தில்
இன்னமும் தவமிருக்கிறது சொற்றாய்.

இலையான் விரட்டும் ஒரு செயல் தவிர
அதனால் வேறு எதுதான் இயலுமோ?
050320071055

தூஷபடிர்தி சாய்மனைக் கத்தை நூக்கீ

தூசிபடிந்த சாய்மனைக் கதிரை நாட்களாக
நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது வாழ்வு

கொஞ்சத்தும் வெய்யிலில்
கொட்டித் தள்ளும் இலைகளின் உதிர்ப்பில்
பேய்க் காற்றுத் தாண்டவத்தில்
எல்லாமே அள்ளுண்டபடி

சிவப்பு கறுப்பு போட்டிட்ட
ஒரு தனியன் வண்ணத்துப்பூச்சி
செழிப்பிழந்து போன
நித்திய கல்யாணிப் பூக்களில்
நம்பிக்கையுடன்
தேடித் தேடித் தேனெடுக்கும் நாதிகூட...
நம் வாழ்க்கையிலிருந்து
மெல்ல மெல்லக் கைநமுவிப் போகிறது.

அதற்கிருக்கும் திராணிகூட
இல்லாமற் போய்விடுமா?

வீதிகளும் வெளிகளும்
வெறுமையாகிப் போன
நம் கதைகளையே
மீண்டும் மீண்டும் சுமக்கின்றன
வரிசை கட்டிக் கொள்வதும்
நேரம் கடத்தும் காத்திருப்பும்
நரம்புகளும் எலும்புகளும் வெளித்தெரியும்
காற்றுப் பைகளாக்குகின்றன.
சொரசொரத்துப் போன கடதாசிப் பூக்களில்
இருக்கும் ஈரப்புக் கூட
இந்த நடைப்பினாங்களில் இல்லை

பழுப்பேறிப்போன சோம்பேறி இருட்டில்
மூன்று நாளாக உதறிப் போடாத
அமுக்குப் படிந்த போர்வையுடன்
நேரத்திற்கு நேரம் கம்மிக் கொண்டு
மன் நிரப்பிய சிரட்டையில்
எச்சில் துப்பிக் கொண்டிருக்கும்
இந்தத் தரித்திரத்தை
யாரிடம்தான் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டோம்?

அமுக்கு மூட்டையாய்
அம்மிக் கொண்டு நீண்டு கிடக்கும்
தூசி படிந்துபோன சாய்மனைக் கதிரையாக
நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன நாட்கள்

காத்திருப்புக்களின் நடுவே...
பழுத்துப்போன இலைகளாக
உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது வாழ்வு.
20052007

யாழிலை எங்குகளைக் கவைக்குத்
செல்க்கார்கள்

திருட்டார்கள் களவெடுக்கிறார்கள்
தாம் வைத்த இடத்தில்
தம் பொருட்களை எடுத்துச் செல்வதுபோல்

என் உணர்வு
என் இருப்பு
எல்லாம்
யார் யாரோ களவாடிச் சென்றபின்
யாருமறியா இருளில்
திருட்டார்கள்
என் பொருட்களையும் களவாடிச் செல்கிறார்கள்

என் இனத்தவர்கள்
என் உறவினர்கள்
அவர்களின் சாவிற்கூட
நானும் பங்குகொள்ள வேண்டியவன்.
நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதும்
பார்க்காதபோதும்
என்னை வருத்தி நான் சேகரித்த
என் பொருட்களையும்
களவாடிச் செல்கிறார்கள்

பட்டுப்போன ஒரு பனைமரக் கொட்டுப்போல்
நாங்கள் எல்லோரும்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்

களவு பற்றிக் கதைப்பதிலும்
கணக்குப் பார்ப்பதிலும்
எங்கள் காலங்கள்
வெகு இலகுவாகக் கழிந்து கொண்டிருக்கின்றன
யிகச் சாதாரணமாய்
ஒரு மனிதனின் சாவு போலவே.

270320082211

நானும் நானும்

அந்திப் பொழுதின்
 முகில் மறைக்கும் சூரியன்போல்
 என் தனிமை
 காலை என் கதவைத் திறந்தவுடன்
 கண்ணண்ணா வீட்டுக் கறுப்பன்
 தன் உடல் குறுக்கி வாலாட்டும்
 நேற்றைய மிச்சச் சோறும்
 புளித்துப் போன கறியும் ஞாபகம் வரும்
 மதியம்
 பள்ளிப் பிள்ளைகள் ஆரவாரம் அடங்க
 ஒரு குட்டித்தூக்கம்
 நித்திரை குழம்ப
 வீட்டுக் கூரையில் தாவி ஓடும்
 தனியன் குரங்கொன்றின் அசைவு தெரியும்
 தேக்கங்காய்க்கும் நெல்லிக்காய்க்கும்
 சிறிக்கள் ஏறிந்த
 தடிகளும் கற்களும் உருண்டு விழும்
 மேசையில் குவிந்திருக்கும்
 வேலைகளில் கண்கள் மேய

ஆக்காண்டிக் குருவியொன்று
 ஆழக்குரலெடுத்து அமைதியைக் குழப்பும்.
 குளத்தின் அருகே செழித்த
 மருத மரங்களில் வாசஞ்செய்யும்
 வெளவால்களின் தேடல்...
 அந்திப் பொழுதை ஞாபகப்படுத்தும்.
 முகங்கழுவி ஒரு பிளேன் போட்டு
 நீளவாங்கில் சப்பாணிகட்டி
 உறிஞ்சிக் குடிக்க மனது ஆதங்கப்படும்.
 பள்ளிக்கூட சாப்பாடு செய்யும்
 செல்லப்பாவின் கடகட சைக்கிள்
 ‘என்ன மாஸ்ரர் தனிய?’
 தூரத்தே யாரோ
 கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளும் சத்தம்
 கதவைச் சாத்துகிறேன்
 இனி நானும் எனது தனித்த அறையும்
 வெள்ளைச் சுவர்களில் கறுப்புப் படரும்
 என்னுள்ளும் ஏதோ பட்ரவதுபோல்.

26.07.2004

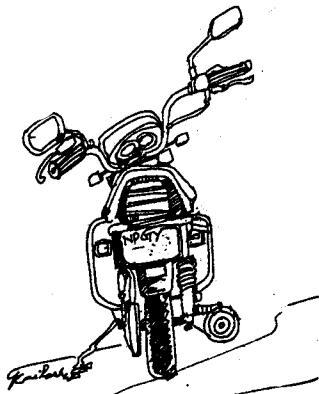
ஏஞ்சாக்கள் இல்லாத பொழுதுகள்

துயர் கவிந்த பொழுதுகளோடு
அலைகிறேன்
சூட்டத்திலிருந்து தவறிய
தனியன் ஆடுபோல்

இருப்பது புசிப்பது படிப்பது
எப்படி முடியும்?
மனிதர்கள் தவிர்ந்த
நீண்ட பொழுதுகளில்
நாய்களும் எலிகளும் குரங்குகளுமே
அதிகமும் சந்திக்கின்றன

சூட இருந்த நண்பனும்
மாற்றலாகிச் சென்றுவிட
மழைக்குச் செழித்த பற்றைகளைப்
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
இப்போது
சூடவே என்னுடன் இருப்பதற்கு
ஒரு மோட்டார் சைக்கிள்
ஒரு கைப்பை
சில புத்தகங்கள் மட்டுமே
இப்போ இவை என் நண்பர்கள் போலும்!

11.12.2007

பக்ஞாந்து

முற்றுப்பெறாத கதை
இன்னமும் தொடர்கிறது
மிக அவசர அவசரமாக
ஒவ்வொருவராக
புணர்ந்து கொள்கிறார்கள்
புனிதம்... அந்தரங்கம் எல்லாம்
அவசர அவசரமாக
தன்னிலை இழக்கிறது

வீரியம் குறைந்து விடும் என்பதற்காகவோ
முதுமை வந்துவிடும் என்பதற்காகவோ
அழகு குலைந்து விடும் என்பதற்காகவோ
முழுதாக அவிழக்காத ஆடைகளோடு
புணர்ந்து கொள்கிறார்கள்

முத்திரம் கழிக்கும் சந்துகளில்
வெற்றிலைத் துப்பல் நிரம்பிய சுவர்களுக்கிடையில்
மலக்குழிகளின் வாயில்களுக்கிடையில்

வாத்ஸாயனான் குத்திரம் எல்லாம் பறந்து போக
எல்லோரா ஓவியங்களின் காட்சிகள் எல்லாம் கழிந்து போக
சொற்றாய்களும்
விரல்கள் இழந்த குஷ்டரோகக்காரனும்
வாயில் வீணீர் வடித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்க
எங்கும் புணர்ச்சி

முத்திரம் கழிக்கும் சந்துகளில்
வெற்றிலைத் துப்பல் நிரம்பிய சுவர்களுக்கிடையில்
மலக்குழிகளின் வாயில்களுக்கிடையில்!

இரவு அவசர அவசரமாக
இருளை விழுங்கிக் கொள்கிறது.
14020060025

பல் நூ ஆலையர்யாதி

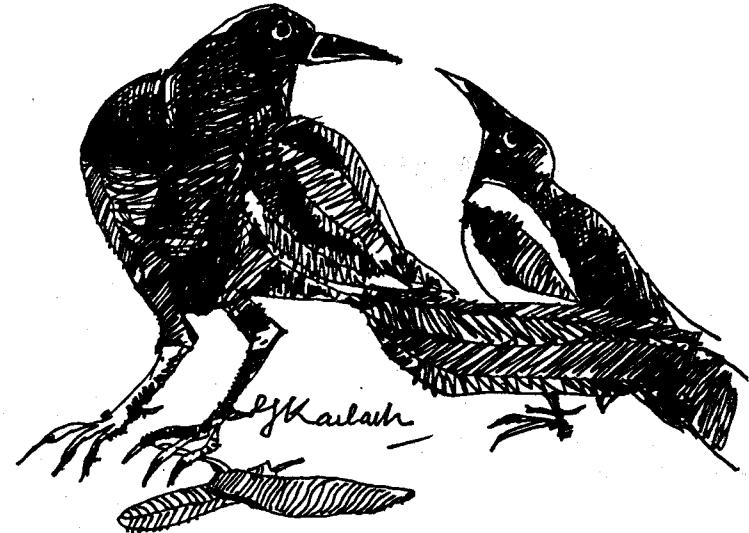
தின்
கடித்துத் தின்
பற்களுடன் நாவும் சுவையறியாது
மரக்கறியோ மாமிசமோ இல்லாவிட்டாலும்
பரவாயில்லை
கோழி, ஆடு, மாடு
எல்லா இறைச்சியும் தீண்டாயிற்று
அதைவிட;
சுவையறியாப் பல்லுக்கு
மனித இறைச்சி
மிக நல்லது.

நாய் இறைச்சி
 பூணை இறைச்சி
 இவை பழக்கமில்லையாயினும்;
 மனித இறைச்சி
 மிக நல்லது.
 நினைமும் குருதியும் குடிக்கும்
 பேய்கள்
 நர மாமிசம் திண்ணும் அரக்கர்
 எல்லாம் அறிந்தோம் எம் படிப்பில்
 என்றாலும்
 மனித இறைச்சி இப்போ மிக நல்லது.
 தின்
 கடித்துத் தின்
 பற்களுடன் நாவும் சுவையறியாது

 கண்களை முட்டைபோல் அவித்துச் சாப்பிடு
 எலும்புகளை குப்பு வைத்துக் கொள்
 தசைகளைத் துண்டு துண்டாக்கி குழம்பு வைத்துக்கொள்
 மிக மலிவு
 மரக்கறியோ மாமிசமோ தேவையில்லை
 மிக மலிவானது
 மனித இறைச்சி ஒன்றுதான்.

 பற்களுடன் நாவும் சுவையறியாது
 தின்
 நன்றாகக் கடித்துத் தின்!

14032007

கோடி இறைச்சி காகல் கருடு

ஒரு நாள் மதியம்
 எல்லாக் காகங்களும் கூடிக் கரைந்தன

வீட்டின் முன்பு மாமரத்திலும்
 பின் வளவு முருங்கையிலும்
 வேலியோரக் கதியால்களிலும்
 கூடியிருந்த காகங்கள்
 பலமாகக் கரைந்தன

தேடலில் இறங்கினேன்
 வீட்டிலேதும் மீன் வெட்டவுமில்லை
 அதன் உறவுக் காகம் இறந்த
 அடையாளமும் இல்லை
 வீட்டாறைக் கேட்டேன்
 யார்க்கும் ஏதென்று தெரியாதாம்

அப்போதுதான்,
 என் வீட்டு மஞ்சள் பூப்பந்தற் காலருகே
 பிடுங்கி ஏறியப்பட்ட
 நான்கைந்து
 வெள்ளை சாம்பல் கலந்த
 கோழி இறகுகள்.
 கோழி தானாக இறகு உதிர்க்குமா?

காகங்கள் இன்னமும் கரைந்தபடி
 இறகுகள் மட்டும் அடையாளமாக.

171120052308

கண்களைப் பற்ற ஏழுதல்

இந்தக் கண்களுக்கு
 எப்போதும் கனவுகள் பலவுண்டு
 சிலை செதுக்கும் சிற்பியும்
 இறுதியில் திறப்பதும் கண்களைத்தான்
 கடவுளும் கண்களைத் திறந்தால்
 கருணை பொழிவார் என்கிறார்கள்
 நாங்கள் எப்போதும் ஒருவர் கண்களை
 மற்றவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாம்

துவாரகன்

சிரிக்கும் கண்கள்
எரிக்கும் கண்கள்
கருணைக் கண்கள்
கயமைக் கண்கள்
கண்காணிக்கும் கண்கள்
கண்டுகொள்ளும் கண்கள்
எல்லாம் கண்கள்தான்
பார்வையில்தான் அப்படி என்ன வித்தியாசம்?
வானில் மிதக்கும் வெண்ணிலாபோல்
இந்த உலகெங்கும் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன
எல்லாக்கண்களும்... எல்லார்மேலும்!
கண்கள் இல்லாது போனால்?
தடவித் தடவி தடுக்கி விழுவேண்டியதுதான்.

போகும் இடங்களில் மிகக் கவனமாக
மற்றவர் கண்களைப் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்
சந்திகளில் வீதிகளிலும்கூட...
கண்களில் அக்கறை கொள்ளவேண்டும்.
கண்களை மட்டுமா?
கைகளை... சைக்கைகளை ..
சிந்தனையை விட்டில் கழற்றி வைத்துவிடவேண்டும்

தந்திரமும் தப்பதலும் மிக முக்கியம்
இல்லாவிட்டால்
போகிற போக்கில் கண்களைப் பிடுங்கி விட்டு
வீதியில் விட்டு விடுவார்கள்
வெள்ளைப் பிரம்புகூடத் தரமாட்டார்கள்
யார் இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன?
இலாப நட்டத்தை யார் பார்க்கிறார்கள்
அவரவர்... அவரவர் பாடு

சும்மா போ
கண்களாவது பிரம்பாவது!
260820071033

எல்லாமே இயல்பாய்வள்ளன

எல்லாமே மிக இயல்பாய் உள்ளன
எதை வேண்டுமானாலும்
தெரிவு செய்யலாம்
தெரிவு மட்டும் எனதாய் உள்ளது
இன்று இருப்பதும்
நாளை இருப்பதைத் தர்மாளிப்பதும்
மிக எளிதாயிருக்கிறது

சாப்பிடுவது
நடந்து செல்வது
ஆட்களைப் பார்க்கும்போது
எந்தச் சல்லமுமில்லாது
ஒரு விளையாட்டுப் போம்கம்பிரால்
பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பது
எல்லோரும் சிரித்து உய்ந்தியின்
ஒப்புக்காக
சிறு உதட்டுப் புன்னகையை
காட்டிவிட்டுப் போவது
எல்லாமே இயல்பாயுள்ளன

ஒரு கூரான கத்தியோ
ஒரு நீளக் கயிற்றுத் துண்டோ
ஒரு கிண்ணோ
எனது தெரிவக்கு மிகப் போருத்தமானது
இறைச்சிக்காக கழுத்து இருக்கப்பட்டு
கத்தியாலில் தொங்கவிடப்பட்ட
ஒரு கோழியின்
செட்டையடிப்பின் பின்னான அவைதியும்...
கூடவே கிடைத்துவிடும்

எல்லாமே மிக இயல்பாய் உள்ளன
நான் எதை வேண்டுமானாலும்
தெரிவுசெய்யலாம்
தெரிவு மட்டும் எனதாய் உள்ளது.
160120080637

மூச்சக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள்

1

மூச்சக்காற்றால் நிறைகின்றன
வெளிகள்
எல்லைகள் தாண்டிச் சென்று
இடைவெளிகளை நிரப்பிடாதபடி
சூட்டுக்குள்ளோயே
நிரம்பித் திமிறுகின்றன
கண்ணாடி மீன் தொட்டிகளில்
முட்டிமோதும்
மீன்குஞ்சுக்களைப் போலவே!

புதிய மூச்ச

இளைய மூச்ச
முதிய மூச்ச
எல்லாம் நெருக்கியடித்தபடி
ஒன்றையொன்று முட்டிமோதியபடி
அலைகின்றன
கவரில் மோதித் திரும்பும்
ஒரு பந்தைப்போலவே!

மூச்சக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள்

மூச்சக்காற்றால்
மீண்டும் மீண்டும்
நிறைகின்றன வெளிகள்

இற்றுப்போன
ஓர் இலைச்சருகின் இடைவெளியை
நிரப்பிக் கொள்கிறது
செம்மண்

2

சவாசத்தின் துவாரவெளிகள் அடைபட்டு
கண்களிலிருந்து வெளியேறுகின்றது மூச்சக்காற்று

வாயும் காதும் பிருஷ்டமும் என
உடலத்தின் ஓட்டைகளை அடைத்துவிட்டு
இரண்டு கண்களையும் தள்ளிக்கொண்டு
கட்குழிகளிலிருந்து
குருதியுடன் வெளிக் கிளம்புகின்றது மூச்சக்காற்று

கண்கள் மட்டும் இரு பெரும் முட்டைகள்போல்
நரம்புகளுடன்
முன்னால்
அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன

கட்குழிகளும் இமைகளும்
கண்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன

மூச்சக் காற்று மட்டும்
தன் இல்லடம்போல்
கண்களால் வெளியேறிக்கொண்டிருக்கிறது.
27120070654

கவிதைகள் பீரசுர வீபரம்

குதித்தோடும் மனசு /மார்ச் 2004, புதிய தரிசனம்
நிட்சி /11.10.2004, நமது ஸழநாடு
மனிதத்தைத் தேடி /மார்ச் 1999, தேடல்
மரம் /பூலை ஒகஸ்ட் 2000, உயிர்நிழல்
மெளனமாகவே /06.09.2004, நமது ஸழநாடு
தூக்கணாங்குருவிக்கூடு / மே ஜூன் 2005, புதிய தரிசனம்
நினைவுகள் / மார்ச் 1998, தூண்டி
ஞாபகம் / 2007, [thinnai.com](#)
என்னருகில் நீ இல்லாதபோது - பிரசரமாகாதது
நானும் நாட்களும் /03.07.2008, [adhikaalai.com](#)
உனக்கும் எனக்குமான இடைவெளி - பிரசரமாகாதது
சின்னப் பூ /மார்ச் 1998, கவிதைச்சரம்
பேதம் - பிரசரமாகாதது
யாற்பானம் 2005 / 11.12.2005, தினக்குரல்
முதகுமுறிய பொதி...../2008, [vaarppu.com/pathivukal.com](#)
வண்ணத்துப் பூச்சிகளின்.... /2008, திருவுடையாள் / [vaarppu.com](#)
எங்களுக் கலியாணம் / டிசம்பர் 2000, சக்தி
நெடுஞ்சாலைப் பயணம் / 2004, புதிய தரிசனம்
காட்டெருமை /15.11.2004, நமது ஸழநாடு
எலியும் அறணையும்.... /25.04.2005, நமது ஸழநாடு.
குருட்டு வெளிச்சமும்..... /15.03.1998, காலைக்கத்திர்
தீர்ப்பு - பிரசரமாகாதது
மீளவும் மரங்களில்... /03.12.2007, [vaarppu.com](#)
வெள்ளெலிகளுடன்.../ 29.04.2004 நமது ஸழநாடு / ஒக்டசம் 2006
உயிர்நிழல் & [uyirnizhal.com](#)
நாய் குரைப்பு / 09.12.2007, [vaarppu.com](#)
என்ன விரட்டிக்... / 31.12.2007, [vaarppu.com](#)
தவம் /15.03.1998, காலைக்கத்திர்
மனிதர்கள் போலவே /24.04.1998, காலைக்கத்திர்
எச்சம் /02.05.1998, சஞ்சீவி

பாதிச்சுவர் /1998, காலைக்கத்திர்
கைவீசி நடந்து / டிசம்பர் 2000, சக்தி
அலைவும் தொலைவும் /14.07.2008, [adhikaalai.com](#)
ஒரு மரணம் சுகுனம் பார்க்கிறது / (பதுங்கியிருக்கும் மரணம்
என்ற தலைப்பில்) 2004 உதயன்
ஒரு பெருந்துயரின் பாடல் - பிரசரமாகாதது
மழை ஓவியம் - பிரசரமாகாதது
கடற்கரை மட்டும் /12.09.2005, நமது ஸழநாடு
குப்பை மேட்டிலிருந்து... / 2007 உயிர்நிழல் & [uyirnizhal.com](#)
தூசிபடிந்த / ஜூன்வரி 2008, ஜீவநதி/[vaarppu.com](#)/தாயகம்
யாரோ எங்களை... / 2008 [vaarppu.com](#)
நானும் நானும் - பிரசரமாகாதது
மனிதர்கள் இல்லாத... /13.12.2007, [thinnai.com](#)
புணர்ச்சி /07.04.2008, [www.vaarppu.com](#)
பல் நா சுவையறியாது / ஜூன்வரி யூன் 2007, கலைமுகம்
கோழி இறகும்... / 16.12.2007, [vaarppu.com](#)
கண்களைப் பற்றி எழுதுதல் / கலைமுகம் 2007 /18.02.2008,
[vaarppu.com](#)
எல்லாமே இயல்பாடுள்ளன. / 2008 [vaarppu.com](#)
முசுக்காற்றால் நிறையும்.../ 2008 உயிர்நிழல் & [uyirnizhal.com](#)

◆◆◆

நகர்றி

மலையிலக

புதிய உடைகம்

சக்தி

தாண்டி

புதிய தரிசனம்

உயிர்நிழல் (பிரான்ஸ்)

குறைமுகம்

ஏவந்தி

தாயகம்

காலைக்கந்தி

உதயன்

சக்ரவி

நமது கம்நாக

நினைக்குரல்

கவியைந்தசராம்

நேடல்

நிருவகைட்யாள்

www.vaarppu.com

www.thinnai.com

www.uyirnizhal.com

www.Pathivukal.com

www.adhikaalai.com

◆◆◆

ஸுச்சுக் காற்றால்
மீண்டும் மீண்டும்
நிறைகின்றன வெளிகள்

கிற்முப்போன
ஓர் ஸிலச்சாரின் ஸிடெவளியை
நிரப்பிக் கொள்கிறது
ஏசம்மண்.

